HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2009 Cena $ 2.50 JUNE 2009

Kostel sv. Jana Křtitele ve Slavoňově

Dřevěný Slavoňovský kostel sv.Jana Křtitele je velice vyhledávanou památkou navštěvovanou věřícími i turisty z tuzemska i ze zahraničí. Je to kostel „živý" který od svého vystavění roku 1553 nepřestal plnit svoji původní funkci. Po mnoho generací sem přinášejí rodiče své děti ke křtu, věřící sem přicházejí pravidelně na bohoslužby a nakonec spočinou k věčnému spánku na místním hřbitově.

Slavoňov se nachází asi 4 kilometry od Nového Města nad Metují v Severovýchodních Čechách v podhůří Orlických hor. Jméno Slavoňov dostala obec po zakladateli prvního kostela a obce „arcijáhnu" Slavoňovi který působil v Hradci Králové a okolí kolem roku 1167 (arcijáhen byl titul vysokého církevního představitele jako je v dnešní době generální vikář biskupa). Nejstarší dochovaný zápis, kterým lze doložit původ obce je zroku 1384, kdy se z kostela sv.Jana odváděl desátek 3 groše. Kostel zanikl patrně za husitských válek. Jeho podobu nám připomíná pouze otisk pečeti obce z té doby, na které je vyobrazen patrně původní kostel s věží na dvou návrších.

Druhý dosud stojící dřevěný kostel byl vystavěn roku 1553 za vydatného přispění Jana Koltačky a jeho syna Jana z Blažkova. Tento bohatý rolník, možná též zeman vystavěl kostel na svém pozemku a tento daroval farnosti spolu s rozsáhlými polními a lesními nemovitostmi v okolí Slavoňova. Materiál na výstavbu dodal patrně Jan Koltačka ze svých lesů. Trámoví se skládalo od spodu stavby nejprve z dubových, jedlových a smrkových kmenů. Spáry byly utěsněny mechem a maltou, navrchu obileny. Půdorys stavby je tvořen nepravidelnou obdélníkovou lodí, se zúženým kněžištěm orientovaným východním směrem. Naproti kněžišti je v celé šíři hlavní lodě vybudován kůr s varhanami. Vstupní místo do kostela zajišťuje předsíň se sníženým stropem přistavěná roku 1705. Střecha je valbová, stupňovitá pokrytá šindelem. Ve vrcholové části stavby je malá kupolovitá zvonička opatřená zvonkem. Okna jsou různých velikostí a jsou umístěna v různých výškách. V severní části je ke kněžišti přistavěna malá sakristie.

Kostel byl původně utrakvistický (podobojí), to dokazuje vyobrazený kalich na příčném trámu stropu mezi lodí a kněžištěm. Jsou zde vyobrazeny postavy dvanácti apoštolů a Krista, klesajícího pod křížem. Původní zasvěcení kostela patřilo sv. Martinu. Zasvěcení bylo změněno roku 1683, za působení dobrušského děkana Jiřího Sidirurga u příležitosti instalace nového hlavního oltáře sv. Jana Křtitele. V té době byl kostel ve Slavoňove tzv. filiální a podléhal děkanskému kostelu v Dobrušce.

První kněz, který zde působil byl Johanes Marvan a byl zde jmenován kaplanem v roce 1787. Zpočátku bydlel v místní škole, kde také vyučoval děti. Slavoňovská expozitura zahrnovala obce Slavoňov a Blažkov a osady Bradle, Mezilesí, Libchyně, Jestřebí, Sendraž, Studýnka, Váňovka, Bohdašín, Zákraví. Obce se nacházely celkem na třech panstvích – frymburském, novoměstském a náchodském. Samostatnou farností se stal Slavoňov až roku 1806.

První větší oprava kostela byla provedena v roce 1705. Byl při ní rozšířen o kůr a předsíň a zároveň byl interiér vymalován pestrými ornamenty. Ty však byly na bočních stěnách zabíleny vápnem v roce 1833. Dřevěný kostel věkem velice chátral a tak byla v roce 1878 provedena jeho rozsáhlá oprava. Do roku 1881 byla v Průčelní stěně za oltářem dvě okna, upomínající na dobu utrakvistickou, kdy zde nebyl velký oltář, ale jen stůl k večeři Páně. Okna byla zazděna cihlami, omítnuta a obílena. 1914 měl kostel velmi blízko k zániku, když při krádeži v zákristii si zloděj počínal velmi neopatrně a svíčkou, kterou si svítil málem podpálil kostel. V roce 1969 zahájil farář Jindřich Recina generální opravu kostela. Oslovil profesora Františka Mervarta ze Dvora Králové. Ten ve svých sedmdesáti letech věku započal mravenčí práci s renovací malby. „...Potíž byla s kazetami na stropě, neboť byly úplně od červotočů prožrané... ". Prkno po prknu musel nejprve sejmout a dřevo napustit impregnačním roztokem. Celkem bylo spotřebováno 400 litrů lihu a asi 100 kg kalafuny. Po vytažení z takto zhotovené lázně kalafuna ztvrdla, kazety zpevněny a jednotlivé díly slepeny. Takto pak byly připraveny k opravě maleb. Ke zjišťování povodní malby použil prof. Mervart zvláštní metodu. Na fare se pekl speciální chléb, kterým ještě teplým se malba třela, tím se vyjasnil původní obraz a mohlo se pokračovat v renovaci kreseb. Následně bylo dřevo napuštěno proti dřevomorce. Profesor také doplnil některé chybějící malby na stropě kůru, objevil a obnovil deskové obrazy na pažení kůru, vymaloval čela lavic a další. Byla provedena jednotná polychromie celého vnitřního vybavení. Obličeje všech soch svatých, byly obnoveny a bylo také obnoveno veškeré zlacení. 1975 byl odstraněn hlavní oltář z roku 1683 a instalován nový obětní stul. Z vnitřního zařízení je pozoruhodná památná křitelnice z 18. století se soškami a motivem křtu Páně. Oltář pany Marie pochází z roku 1832 a kazatelna z roku 1833. Sochy sv. Cyrila a Metoděje byly pořízeny roku 1821. Varhany 1909.

Největší zásluhu na nynějším dobrém stavu kostela má bezpochyby dlouholetý kostelník Václav Suchánek (1910 – 2000) ze Slavoňova. Působil ve zdejším kostele 65 let od roku 1935 až do své smrti. V padesátých létech kostelu hrozila absolutní zkáza. Veškeré dřevo bylo již do jedné poloviny napadeno houbou. Byla nutná výměna spodních trámů. V té době, kdy vše ovládali komunisté, sehnat odpovídající dřevo bylo velice těžké a zvlášť pro kostel téměř nemožné. Svou výmluvností a vytrvalostí pan Suchánek vždy materiál opatřil, a zařídil výměnu mnoha trámů. Za jeho působnosti byla také vyměněna šindelová střecha na kostele a márnici, vyměněna podlaha kostela a obnoveny historické malby, atd. Na všech těchto opravách se aktivně podílel a dbal na kvalitu provedených prací.

Vedle kostela stojí samostatně zvonice. Ta tvoří současně vchodovou bránu na hřbitov a je patrně pozůstatkem po původním kostele. Na kamenné podezdívce je vestavěná dřevěná zvonová stolice na zavěšení dvou zvonu vedle sebe a jednoho napříč. Zvonici zakrývá dvojstupňová valbová šindelová střecha. Vrchol zvonice je ukončen dvojitým ozdobným křížem. Do roku 1917 byla zvonice osazena třemi zvony. Z toho nejmenší - Ave Maria o váze asi 72 kg byl pravděpodobně pozůstatkem po původním kostele. Ten byl vzat k účelům válečným a nenávratně se ztratil. Největší zvon byl odvezen do Nového Města nad Metují a vyměněn za zvon, který byl prasklý. Střední zvon zůstal. V roce 1927 byly pořízeny dva nové zvony, které však byly znovu zabaveny k válečným účelům ve II. světové válce. Od roku 1947 se začalo jednat o vrácení zvonu z Nového Města nad Metují. Byly pořádány sbírky a byl zhotoven nový zvon pro Nové Město, a tak se starý slavoňovský zvon mohl po 32 letech vrátit zpět. Byl slavnostně posvěcen dne 18. září 1949 za přítomnosti asi 4000 lidí. Tento zvon má spodní průměr 1230 mm je zasvěcen sv. Janu Křtiteli a byl odlit F.A. Frankem v Praze roku 1770. Střední zvon o spodním průměru 1022 mm byl odlit W.F. Konvarem v roce 1561 v Hradci Králové. Třetí – nejmenší zvon o spodním průměru 836 mm a váze 372 kg je zasvěcen sv.Václavovi a odlil jej v roce 1950 P.R. Manoušek v Kovolitě v České u Brna. Soubor tří zvonů tvoří, zcela ojedinělý, vysoce cenný komplet. Akustické ladění zvonů je velice vyrovnané a souzvuk všech tří zvonu vytváří neobyčejný a nezapomenutelný zážitek.

Podle kronikáře Josefa Suchánka
převzato z Internetu

Foto na titulní straně:
Kostel sv. Jana Křtitele ve Slavoňově

Co vlastně chci?

**Bylo jaro, ale já jsem chtěl,
aby bylo léto –
s jeho dlouhými teplými dny
a možností být hodně venku.**

**Bylo léto, ale já jsem chtěl,
aby byl podzim –
s jeho pestrým listím
a chladným průzračným vzduchem.**

**Byl podzim, ale já jsem chtěl,
aby byla zima –
s jejím krásným sněhem
a radostnými Vánocemi.**

**Byla zima, ale já jsem chtěl,
aby bylo jaro –
s jeho probouzející se
přírodou a teplem.**

**Byl jsem dítě,
ale chtěl jsem být dospělý –
užívat si svobody a mít úctu.**

**Bylo mi dvacet, ale já jsem chtěl,
aby mi bylo třicet –
být zralý a zkušený.**

**Bylo mi čtyřicet, ale já jsem chtěl,
aby mi bylo dvacet –
být mladý a bez starostí.**

**Byl jsem v důchodu,
ale chtěl jsem, aby mi bylo čtyřicet –
s bystrou myslí a bez bolestí stáří.**

**Život mi uplynul,
a já jsem nepochopil,
co vlastně chci.**

Charles R. Swindoll

***Pro sebe jsi nás stvořil, Bože,
a nepokojné je naše srdce,
dokud nespočine v Tobě!***

Sv. Augustin

LITURGICKÁ ČTENÍ

12.neděle v mezidobí - 21.června 2009

1. ČTENÍ - Job 38, 1.8-11

Čtení z knihy Job.

Hospodin odpověděl Jobovi z hlubin bouře a řekl: „Kdo zahradil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou přikryl jak plénkami, když jsem pro ně vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln."

2. ČTENÍ - 2 Kor 5, 14-17

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou na živu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek. Teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

EVANGELIUM - Mk 4, 35-41

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jednoho dne večer vybídl Ježíš své učedníky: „Přeplavme se na druhý břeh!" Rozpustili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním. Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážela na loď, a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře je to jedno, že hyneme?" Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď ztich!" A vítr ustal a zavládlo úplné ticho. Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?" Padla na ně bázeň, velká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?"

13.neděle v mezidobí - 28.června 2009

1. ČTENÍ - Mdr 1, 13-15; 2, 23-24

Čtení z knihy Moudrosti.

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jako obraz vlastní přirozenosti, ale ďáblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

2. ČTENÍ - 2 Kor 8, 7.9.13-15

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce; ve víře i ve slově, v poznání, ve vší horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista. On, ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísni ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim prospěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: ‚Kdo nasbíral mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.'

EVANGELIUM - Mk 5, 21-43

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagogy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila." Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačil se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena." A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla zázračná moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?" Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě dot-kl!" Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, zbavena svého neduhu!" Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagogy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?" Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagogy: „Neboj se, jen věř!" Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagogy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi naříkají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, jenom spí." Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel do světnice, kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!", to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!" Děvče ihned vstalo a chodilo – bylo jí dvanáct let. Lidé byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dozvědět, a řekl jim, aby jí dali jíst.

14.neděle v mezidobí - 5.července 2009

1. ČTENÍ - Ez 2, 2-5

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak Bůh mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni - ať už poslechnou, nebo ne, je to vskutku vzpurné plemeno - musí poznat, že byl mezi nimi prorok!"

2. ČTENÍ - 2 Kor 12, 7-10

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se

mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti." Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snášim to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

EVANGELIUM - Mk 6, 1-6

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užasli: „Kde se to v něm vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Marin a příbuzný Jakubův, Josefův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?" A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině." A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře.

15.neděle v mezidobí - 12.července 2009

1. ČTENÍ - Am 7, 12-15

Čtení z knihy proroka Amosa.

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám." Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nebyl jsem prorok ani prorocký učedník, byl jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!"

2. ČTENÍ - Ef 1, 3-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my totiž, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

EVANGELIUM - Mk 6, 7-13

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijdete někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vytřeste prach ze svých nohou na svědectví proti nim." Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

16.neděle v mezidobí - 19.července 2009

1. ČTENÍ - Jer 23, 1-6

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

„Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu" - praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: „Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků" - praví Hospodin. „Já shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí" - praví Hospodin. „Hle, blíží se dni - praví Hospodin - kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budu nazývat: Hospodin je naše spravedlnost."

2. ČTENÍ - Ef 2, 13-18

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části (židy i pohany) spojil vjedno a zboural dělící přehradu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

EVANGELIUM - Mk 6,30-34

Slova svatého evangelia podle Marka.

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: "Pojďte i vy někam na opuštěné místo a trochu si odpočiňte." Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.května 2009

Politické události

Předvolební kampaň do Evropského parlamentu: vzduchem létají vejce i trestní oznámení

Přípravy na volby do Evropského parlamentu, které se v Česku uskuteční 5. a 6. června, míří do finále. O 22 europoslaneckých křesel se utká 32 politických subjektů. Dvě nejsilnější strany ODS a ČSSD zvolily konfrontační kampaň, v níž si na plakátech navzájem očerňují své čelné představitele. Na to sázejí menší strany, které spoléhají na znechucení voličů. V tomto ohledu "slaví úspěch" kampaň ČSSD, jejíž předseda Jiří Paroubek se od poloviny května pravidelně stává terčem vaječných útoků. Vrhači vajec z řad odpůrců sociální demokracie poprvé zaútočili 13.května na mítinku v Kolíně a od té doby se objevují takřka na všech akcích ČSSD v dalších městech. Paroubek je přesvědčen, že za násilím stojí občanští demokraté. Ve středu 27.května zasypali útočníci organizovaní prostřednictvím Facebooku představitele ČSSD na mítinku v Praze u Anděla stovkami vajec. "Jsem zděšen vzmáhajícími se projevy násilí, nenávisti a netolerance, jehož jsme svědky v probíhající předvolební kampani," odsoudil útoky prezident Václav Klaus. Strany také představily své televizní a rozhlasové spoty, na jejichž bezplatné vysílání ve veřejnoprávních médiích mají ze zákona 16 dní před volbami nárok. Česká televize a následně i Český rozhlas stáhly z vysílání klipy Národní strany a Dělnické strany kvůli podezření, že spoty porušují zákon rasistickým obsahem. Obě média a dotčené strany na sebe podávají trestní oznámení, Národní strana chce ještě soudně napadnout výsledky červnových voleb. Národní stranu pak chce navíc zažalovat finská hudební skupina Apocalyptica za porušení autorského práva a zneužití své skladby Path, kterou NS ve spotu použila. Podle nejnovějších průzkumů Centra pro výzkum veřejného mínění by volby vyhrála ODS s 36,5% hlasů před ČSSD s 28%, KSČM s 15,5%, KDU-ČSL s 6,5% a Stranou zelených s 5,5%. Oproti květnovým průzkumům agentury STEM, kterým vévodila sociální demokracie, klesla předpokládaná volební účast o další procento na 40 %. Nižší volební účast by nahrávala ODS. V eurovolbách před pěti lety přišlo k urnám 28,3 % voličů. Tehdy vyhrála ODS s devíti křesly před KSČM se šesti. Následovala SNK-ED se třemi mandáty a tři strany - KDU-ČSL, ČSSD a Nezávislí - získaly po dvou.

Lisabonská smlouva prošla Senátem, Klaus vyčkává

Česko učinilo 6.května další krok k ratifikaci Lisabonské smlouvy. Pro její přijetí hlasovalo 54 z 81 senátorů, ke schválení zbývá podpis prezidenta. Václav Klaus čeká na vyjádření Ústavního soudu, na který se chce obrátit skupina nespokojených senátorů. Své "ano" Lisabonské smlouvě vyjádřilo kromě senátorů za ČSSD, KDU-ČSL, Klubu otevřené demokracie a jednoho komunisty i dvanáct senátorů za ODS. Hlasování mělo důsledek i pro Poslaneckou sněmovnu. Alena Páralová (ODS) potvrdila svůj dřívější záměr v případě takového vývoje stranu opustit. Do konce mandátu zůstane nestranickým členem klubu občanských demokratů. Václav Klaus se 12. května setkal se třemi senátory za ODS Jiřím Oberzfalzerem, Jiřím Pospíšilem a Petrem Pakostou, kteří chtějí napadnout Lisabonskou smlouvu u Ústavního soudu. "O schůzku jsme požádali my, chtěli jsme o ústavní stížnosti prezidenta osobně informovat a osobně ho požádat, aby do rozhodnutí Ústavního soudu ratifikaci pozdržel," vysvětlil serveru iDnes.cz Oberfalzer. Pod ústavní stížnost se podepsalo 17 senátorů. Podat by ji měli přibližně do dvou měsíců.

Vláda Jana Fischera byla jmenována, programové prohlášení však vláda tají, hlasovat o důvěře se bude v červnu

Prezident Václav Klaus 8.května jmenoval překlenovací vládu premiéra Jana Fischera. Nová vláda se skládá ze 16 ministrů. Vicepremiérem a ministrem zahraničí byl jmenován Jan Kohout, na post vicepremiéra a ministra obrany nastoupí Martin Barták, ministrem financí byl jmenován Eduard Janota. Štefan Füle se stal ministrem pro evropské záležitosti, ministerstvo vnitra nadále povede Martin Pecina, ministryní spravedlnosti se stala Daniela Kovářová. Rostislav Vondruška nastupuje na post ministra pro místní rozvoj. Dana Jurásková byla jmenována ministryní zdravotnictví, ministerstvo školství povede Miroslava Kopcová, ministrem pro lidská práva zůstává Michael Kocáb. Ladislav Miko byl jmenován ministrem životního prostředí Gustáv Slamečka povede ministerstvo dopravy, Petr Šimerka nastupuje na post ministra práce a sociálních věcí Ministrem průmyslu a obchodu byl jmenován Vladimír Tošovský, ministerstvo zemědělství povede Jakub Šebesta a na post ministra kultury byl jmenován Václav Riedlbauch.

Poslanci budou hlasovat o důvěře vládě premiéra Jana Fischera v neděli 7. června Předseda Poslanecké sněmovny Miloslav Vlček to oznámil 26. května, den poté co vláda schválila programové prohlášení. Zvolené datum hlasování bylo vybráno proto že kabinet musí podle ústavy předstoupit před Sněmovnu do 30 dnů od jmenování Vlček uvedl, že vyslovením důvěry získá vláda mandát pro plnohodnotné vykonávání svých funkcí, kterého se jí zatím nedostává. "Představitelé politických stran tím nejsou nadšeni, ale akceptují tento termín a já si myslím že nedojde k žádným obstrukcím," dodal pro ČTK Vláda programové prohlášení nezveřejnila i přesto, že hnutí zelení chtěli vidět. Fischer však prozradil, že vládní prioritou bude dokončení českého předsednictví EU a příprava návrhu státního rozpočtu na příští rok, který by neměl přesahovat 170 miliard korun. Sociální demokraté a zelení přišli s vlastními návrhy, které by měla vláda do svého programu zahrnout. Jedná se však pouze o doporučení, k nimž Fischer slíbil přihlédnout.

Lidovci si zvolili nové vedení, předsedou KDU-ČSL se stal Cyril Svoboda

Novým předsedou KDU-ČSL se stal Cyril Svoboda. V tajné volbě na sjezdu lidovců 30.května ve Vsetíně porazil ve druhém kole europoslance Jana Březinu. Celkem bylo odevzdáno 299 volebních lístků, z nichž pět bylo neplatných. Kvorum pro zvolení bylo 151 hlasů, Svoboda získal o šest hlasů více, než potřeboval, tedy 157 hlasů, jeho protikandidát dostal 127 hlasů. První místopředsedkyní strany se stala Michaela Šojdrová. Uchazeči o křeslo předsedy byli původně čtyři, ale Michaela Šojdrová ani Jiří Čunek, který stranu vedl od roku 2006, se nedostali do druhého kola hlasování. Šojdrovou ale následně doporučil odcházející předseda Čunek na první místopředsedkyni. Ve volbě, v níž jí konkurovali David Macek a Roman Línek, získala v prvním kole 136 hlasů. Do zvolení jí chybělo 10 hlasů. Do druhého kola postoupila s Davidem Mackem, který se ale ihned kandidatury vzdal s tím, že si Svoboda přeje právě Šojdrovou Druhé kolo tak už bylo částečně jen formální, Šojdrová je první ženou, která získala druhou nejvýznamnější funkci v této straně. O posty místopředsedů se ucházelo osm mužů. Zvoleni nakonec byli Pavel Svoboda, Jiří Carbol, David Macek a Pavel Horák. Svoboda v projevu poděkoval Čunkovi, který se stal předsedou KDU-ČSL v roce 2006 coby řadový člen strany. Řekl o něm, že už nikdy nebude pouze řadovým členem. Na konci poděkování se také rozplýval nad tím, jak jsou ve straně úžasní lidé. „Zjistil jsem, že jsme úžasná strana, nepoznal jsem tolik sympatických lidí, jako je ve straně lidové." Podle něj se toho musí využít. Čunkovi po jeho závěrečném projevu tleskali delegáti dlouho ve stoje. On sám řekl, že je to jeho první politická prohra v životě. Po zvolení Svobody potvrdil Miroslav Kalousek, že ze strany odchází. Ten straně vyčítá, že se výrazně posunula doleva a přiblížila se tak "sociálnímu rovnostářství". Kalousek dokonce uvažuje o zřízení nové politické středopravé strany. Jmenovala by se TOP 09. Název znamená Tradice Odpovědnost Prosperita. Pokud Kalousek novou stranu založí, bude spolupracovat s hnutím Starostové a nezávislí. Mezi oběma subjekty už proběhla jednání.

Praha hostila několik summitů svolaných českým předsednictvím EU

Sérii květnových summitů Evropské unie v Praze zahájila schůzka s Japonskem. Předseda Evropské komise José Barroso, japonský premiér Taró Aso a za české předsednictví prezident Václav Klaus se 4. května shodli na spolupráci při přípravě nového dokumentu o omezování emisí. Podle japonského premiéra by se nová smlouva měla vztahovat i na USA a Čínu, které nebyly do dosavadního Kjótského protokolu zahrnuty. Vedle bezpečnostních otázek týkajících se Severní Koreje a Pákistánu se diskutovalo i o opatřeních proti světové ekonomické krizi. České předsednictví zahájilo 7. května v Praze projekt Východního partnerství. Cílem této iniciativy je posílit vazby mezi sedmadvacítkou a Arménií, Ázerbájdžánem, Běloruskem, Gruzií, Moldavskem a Ukrajinou. "Východní partnerství posílí hospodářské i politické reformy, aby se šest zemí přiblížilo EU. Povede také k liberalizaci vízové politiky," citoval iDnes.cz Josého Barrosa. Unii zde naposledy zastupoval Mirek Topolánek, premiér v demisi. Na Pražském hradě se 20. května konal summit mezi Čínou a EU. Byla to už druhá akce, kterou vedl Václav Klaus. Čínský premiér Wen-ťia-pao a předseda Evropské komise José Barroso podepsali dohodu o partnerství Číny a Evropy ve vědě a technice a zároveň vydali prohlášení o evropsko-čínském středisku pro čistou energii.

Svobodná Evropa vyměnila Federální shromáždění za Hagibor

Rádio Svobodná Evropa se ke 13.květnu definitivně přestěhovalo do nového komplexu na pražském Hagiboru. V bývalé budově Federálního shromáždění v horní části Václavského náměstí strávilo 14 let. Od leteckých útoků v roce 2001 je budova v centru města pod přísnou bezpečnostní ostrahou a od okolí ji stále dělí betonové zátarasy. Tato opatření i dopravní omezení by měly podle Lidovek.cz vymizet do konce června. Budova bývalého Federálního shromáždění se stane součástí Národního muzea, které zde již na listopad chystá otevřít první výstavu. Expozice Be Free (Být svobodný) má návštěvníkům přiblížit život v období komunistické vlády.

Ze Slovenska

I zpívání politiků je na Slovensku součástí kampaně před volbami do EP

Volby do Evropského parlamentu se na Slovensku uskuteční 6.června. Tématy kampaně nejsou jen ekonomická krize a nezaměstnanost, ale i slovensko-mad'arské vztahy či problematika Romů. Slováci letos volí 13 svých zástupců, o jednoho méně než minule. Podle průzkumů je nejsilnější stranou vládní Směr - Sociální demokracie, v čele kandidátky s Borisem Zalou. Opoziční Slovenskou demokratickou a kresťanskou unii – Demokratickou stranu vede do voleb místopředseda strany a bývalý ministr zahraničí Eduard Kukan. Slovenskou národní stranu zastupují mimo jiné i Dušan Švantner nebo Vladimír Čečot. Ten začal s volební kampaní netradičně a dokonce jako první se zpěvákem Petrem Stašákem nazpíval píseň Domovina, která zazněla na mítinku v Popradě, kde se SNS snažili přilákat k volbám také Romy. V čele kandidátky Lidové strany - HZDS je současný europoslanec Sergej Kozlík. Kromě stran, které jsou zastoupeny ve slovenském parlamentu, kandidují i zástupci stran mimoparlamentních, jako například Svobodného fóra nebo Konzervativních demokratů Slovenska. Voleb se účastní celkem 17 stran a hnutí, stejně jako v roce 2004. Podle serveru Euroskop.cz přijde volit asi jen 15% voličů. To je po Portugalsku nejméně z celé Unie. Průzkum byl proveden ve všech členských státech v období mezi březnem a květnem. V letošních volbách do EP bude zvoleno 736 poslanců z 27 členských zemí. Volby se konají každých pět let. V roce 2004 zvolili Slováci 14 europoslanců z celkem pěti politických stran. LS-HZDS, Směr-SD, SDKU a Křesťansko-demokratické hnutí získaly po třech mandá-

tech, Strana maďarské koalice dva, 17% volební účast byla jedna z nejnižších v Evropě.

Ze Slovenska stručně

* Při příležitosti 90. výročí tragické smrti Milana Rastislava Štefánika odhalili 4. května v Bratislavě tomuto spoluzakladateli Československé republiky sedmimetrovou sochu.

* Kvůli podezření z korupce musel kabinet Roberta Fica v krátké době opustit už druhý ministr. Po Marianu Janušekovi, ministrovi výstavby a regionálního rozvoje, to 6.května byl ministr životního prostředí Ján Chrbet kvůli sporné smlouvě na prodej emisních povolenek. V obou případech šlo o ministry za Slovenskou národní stranu. Celkově jde o osmou personální změnu v kabinetu.

Ekonomika

Proti zneužívání krize demonstrovaly v Praze desítky tisíc lidí

Až 25 000 lidí se shromáždilo v neděli 16. května na pražském Hradčanském náměstí, aby dalo svými hlasitými pokřiky a bubnováním najevo, že nehodlají sehrát obětní beránky současné krize. Eurodemonstraci s heslem Zabraňme zneužití krize uspořádala Českomoravská konfederace odborových svazů (ČMKOS) ve spolupráci s Evropskou odborovou konfederací v rámci protestních akcí organizovaných v různých zemích EU. Šéf ČMKOS Milan Štěch přednesl za hlasitého přitakávání davu hlavní požadavky na vládu týkající se způsobu řešení finanční krize. Odbory důrazně odmítly protikrizový plán, se kterým přišla Národní ekonomická rada vlády letos v únoru, a naopak žádají zvýšení podpor v nezaměstnanosti nebo prodloužení doby pobírání dávek. Absolutně pak nesouhlasí s chystanou novelou zákoníku práce, který by například umožňoval propouštění zaměstnanců bez udání důvodu. Slovy Milana Štěcha, odbory nepřipustí, "aby byli na krizi nejvíce biti ti, kdo ji nezavinili." V dubnu vzrostla nezaměstnanost v ČR na 7,9 %. Důchodová reforma, novela zákoníku práce a další reformy, se kterými počítal bývalý kabinet, jsou podle odborářů zneužíváním postavení zaměstnanců v době krize. Naopak proti překlenovací vládě Jana Fischera podle Štěcha demonstrace namířena nebyla. Současný ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka také podle ČTK tři dny po demonstraci oznámil, že svoji "minimální" novelu zákoníku práce vládě předloží jen tehdy, pokud s ní budou souhlasit zástupci odborů a zaměstnavatelů. Vlna protestů, která se od 14. do 16. května prohnala evropskými metropolemi Madridem, Bruselem a na závěr i Prahou a Berlínem, měla podle organizátorů připomenout evropským vládám, že jejich hlavním cílem v době krize má být především zajištění základních jistot občanům. Na Hradčanské náměstí přišlo podle odborů tento svůj postoj vyjádřit přes 30 000 lidí, odhady hlídkující policie jsou řádově o 5000 nižší. Široké spektrum vlajek napovídalo, že mezi účastníky byli odborářů ze 17 odborových konfederací z 11 zemí Evropské unie. K vidění byly tradičně i srp a kladivo nebo revolucionář Che Guevara, což napovídá, že mezi přítomnými byla i řada přívrženců různých levicových uskupení.

Kurzovní lístek
3. 6. 2009 (střed)

EUR, 1 .....26.820
Kanada, 1 .....17.349
USA, 1 .....18.879

Kultura

Květen ve znamení Pražského jara

Někdy se o něm mluví jako o festivalu, který přestál dějinné zvraty. Od svého prvního ročníku v roce 1946 jedinkrát nevynechal a ani letos tomu nemůže být jinak. Změny v programu 64. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro sice nepotěšily, ale pozitiva je přebila. Nejdříve účast odřekl Šanghajský symfonický orchestr, zrušen byl koncert ke Dni Evropy. Pozornost se upínala také k zahajovacímu večeru, kvůli onemocnění totiž týden před koncertem odřekl účast estonský dirigent Neeme Järvi. Spekulace o jeho zástupci utichly, když organizátoři oznámili jméno Poláka Antoniho Wita. Pod jeho taktovkou naplnil Symfonický orchestr Českého rozhlasu 12.května Smetanovu síň Obecního domu symfonickými básněmi z cyklu Bedřicha Smetany Má vlast. Zahájil tak třítýdenní oslavu vážné hudby, která potrvá do 3.června. Ještě před oficiálním začátkem nabídlo Pražské jaro 19.dubna koncert tělesa Gustav Mahler Jugendorchestr. Koncert Hudby hradní stráže a Policie ČR 10. května byl určený účastníkům Pražského maratónu i jiným zájemcům, kteří přišli na Staroměstské náměstí. Vedení festivalu a maratónu se tak rozhodla udělat tečku za spory z posledních let, kdy Pražský maratón kvůli uzavírkám omezoval zkoušky umělců. Festivalové dny pak plnilo jedno hvězdné číslo z druhým. V Rudolfinu zář tenorista Juan Diego Flórez Peru, o dva dny později česk sopranistka Martina Jankov trvale žijící ve Švýcarsku, recitálem písní Josepha Hay dna. Následoval španělsk gambista Jordi Savall. Obec dům poctil americký baryto nista Thomas Hampson Symfonickým orchestrem Se veroněmeckého rozhlas Hamburg. Dále na festiva nechyběli houslisté Sholom Mintz, Frank Peter Zimme mann a Leonidas Kavako dirigenti a Philippe Herr weghe. Obzvlášť očekáva byla vystoupení americk mezzosopranistky Susan Gra hamové 30.května a houslis ky Anne-Sophie Mutterov 1.června. Také letos se sou těžilo, 61. mezinárodní hud bní soutěž Pražské jaro konala v oborech flétna a f got. Laureáty cen se stali ru ký flétnista Denis Bouriako který porazil dalších 49 častníků, a český fagotis Václav Vonášek, jenž mus překonat 38 konkurentů.

Sport

Slavia opět mistrem nejvyšší fotbalové ligy, Žižkov sestupuje

Před posledním kolem ne vyšší domácí fotbalové lig je jasno na špičce a zčásti i dně tabulky. Slavia sla obhajobu titulu, Žižkov se dvou letech vrací do 2. lig Pro vítěze ligy se vše po statné odehrálo v 28. kol kdy slávistům přisoudil l soupeře ze Žižkova, hrajícíh o záchranu. Slavii stačil bo k titulu, Žižkov doma p třeboval získat co nejví Ještě než se ale stačil zko centrovat, prohrával. Utká skončilo 1:3, a oslavy hos tak mohly vypuknout.

Zemřel Waldemar Matuška

V sobotu 30.května zemřel na Floridě český zpěvák Waldemar Matuška. Příčinou úmrtí šestasedmdesátiletého umělce byl zápal plic a selhání srdce. Poslední rozloučení s jedním z nejoblibenějších českých zpěváků 60. až 80. let se podle záměrů rodiny uskuteční v Praze.Novinářům to sdělila Matuškova rodina.

Waldemar Matuška žil ve Spojených státech od své emigrace v roce 1986. Do vlasti se po roce 1989 opakovaně vracel, naposledy v roce 2007, kdy také 2. července v den svých 75. narozenin naposledy v pražském divadle Ta Fantastika vystoupil před publikem.

Jeho syn Waldemar řekl, že otec zemřel po dlouhé nemoci a po statečném boji. Slavný zpěvák a filmový herec dlouhodobě trpěl těžkým astmatem. "Příčin bylo moc, akutně zápal plic, nakonec mu selhalo srdce," uvedl syn.

Matuška se díky svému barevnému barytonu a výraznému zjevu stal jedním z nejpopulárnějších zpěváků české hudební scény. Řada jeho písní zlidověla, další patří do zlaté pokladnice české populární tvorby. Proslavil se také v hudebních filmech a vystupoval i na divadelních prknech, včetně pražského Národního divadla.

Ačkoli ho tehdejší komunistický režim v Československu jmenoval zasloužilým umělcem, rozhodl se k emigraci. Se svojí manželkou, zpěvačkou Olgou Blechovou a synem Waldemarem žil poté na Floridě.

Dům si pořídil na západním pobřeží u Mexického zálivu. Když se ho diváci ptali na koncertech, proč si nevybral rušnější východní atlantické pobřeží, často žertem odpovídal, že "neutekl na západ, aby žil na východě".

Veselá mysl a černý humor Matušku neopouštěly, ani když hovořil o posledních věcech člověka. "Říkal ze srandy, že na Floridě pohřbený být nechce, protože je tam v zemi voda," zavzpomínala Olga Blechová.

Před floridskými krajany vystoupili Matuškovi poprvé se skupinou KTO v roce 1976. Do Miami přijeli tehdy tajně, protože koncert pro emigranty by československé úřady nepovolily. Vystoupení se podle diváků stalo téměř demonstrací za svobodu v komunistickém Československu.

Deset let poté Matuškovi se sedmiletým Waldemarem zůstali ve Spojených státech natrvalo. Matuška s manželkou objížděli Ameriku a hráli pro krajany, později jim při koncertech jako zvukař pomáhal Waldemar mladší.

Jedním z posledních velkých koncertů pro českou a slovenskou komunitu bylo vystoupení v Miami v březnu 2005, kdy populární Walda i přes postupující nemoc rozezpíval a rozesmál obří stan naplněný k prasknutí. Účast na koncertě v newyorské Carnegie Hall se svými generačními kolegy Karlem Gottem a Helenou Vondáčkovou, který se konal o tři měsíce později, už ale musel ze zdravotních důvodů odmítnout.

Původně se Waldemar Matuška vyučil sklářem a později nastoupil do "Moserovky" v Karlových Varech. Kvůli slabým plicím se však musel sklářské píšťaly vzdát. V roce 1950 zkusil štěstí ve Státním souboru písní a tanců a lidová písnička mu navždy učarovala. Hrál v různých kapelách folklór, dechovku i taneční hudbu, po vojně dělal dokonce tajemníka chebského Okresního domu osvěty.

V roce 1960 natočil svůj první hit Suvenýr a pak přišlo hvězdné období v Semaforu u Jiřího Suchého a Jiřího Šlitra. Všestrannou muzikálnost a mužný hlas širokého rozsahu ještě umocňoval charismatický zjev. Jeho hvězda začala stoupat, zářil v představení Zuzana není sama doma a Člověk z půdy.

Přišly i první hity: Árie měsíce, Klokočí, Písnička pro Zuzanu. Zpíval i duety, ty nejznámější s Evou Pilarovou. Jejich Ach, ta láska nebeská byla vyhlášena písní roku a tentýž rok (1962) získal Matuška i svého prvního Zlatého slavíka (druhého dostal v roce 1967, několikrát pak byl druhý).

Po dvou sezonách v Semaforu přešel v roce 1963 do Rokoka, kde obstál i herecky v hlavních rolích. Hostoval i v Národním divadle. Z Rokoka odešel se skupinou Mefisto, spolupracoval s Václavem Hybšem a pro svou oblíbenou country našel ideálního textaře v Ivu Fišerovi. Zpíval v mnoha zemích světa, v pařížské Olympii i v londýnské Albert Hall. Se skupinou K.T.O. byl několikrát na festivalu v Nashvillu. "Má hlas, kterému věříte," říkali o něm hudební publicisté.

Svůj herecký talent uplatnil i ve 22 filmech (mimo jiné Všichni dobří rodáci, Noc na Karlštejně, Kdyby tisíc klarinetů, Limonádový Joe či Fantom Morisvillu).

Podle zpráv ČTK

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. navštívil Svatou zemi

Svou dvanáctou zahraniční cestu uskutečnil papež Benedikt XVI. ve dnech 8. až 15. května. Jejím cílem byly země na Blízkém východě: Jordánsko, Izrael a palestinské území. V pátek 8.5. byl Svatý otec přivítán na letišti v jordánském hlavním městě Ammán, setkal se s nemocnými a zdravotníky a byl přijat jordánským králem v jeho paláci. V sobotu 9.5. navštívil baziliku na hoře Nebo, požehnal základní kámen univerzity latinského patriarchátu v Madabě a navštívil hášimovské muzeum a mešitu Husajna bin-Talála v Ammánu, kde se setkal se zástupci muslimské komunity a s rektory jordánských univerzit. V podvečer se pomodlil nešpory spolu s kněžími, řeholníky, řeholnicemi, seminaristy a zástupci církevních hnutí v katedrále sv. Jiří melchitské katolické církve. V neděli 10.5. slavil mši svatou na stadionu v Ammánu a odpoledne pak požehnal základní kameny dvou kostelů v Betánii za Jordánem, kde byl Pán Ježíš pokřtěn od Jana Křtitele. V pondělí 11.5. odjel papež z Jordánska do Izraele. Zde byl přijal prezidentem Šimonem Peresem, uctil památku obětí holocaustu v jeruzalémském památníku Jad Vašem a večer se setkal s představiteli jiných náboženství. V úterý 12.5. navštívil Skalní dóm a Zeď nářků, setkal se s velkým muftím mešity a s vrchními rabíny Jeruzaléma a s biskupy, pozdravil věřící v latinské konkatedrále a odpoledne pak slavil mši svatou v Getsemanské zahradě. Během středy 13.5. navštívil Betlém, pozdravil představitele palestinské samosprávy, na Náměstí jesliček sloužil mši svatou a během oběda se setkal s františkánskou komunitou a biskupy Svaté země. Odpoledne navštívil jeskyni Narození, charitní nemocnici pro novorozence a pozdravil obyvatele utečeneckého tábora 'Ayda. Před závěrečnou ceremonií papeže přijal prezident palestinské samosprávy Mahmúd Abbás. Čtvrtek 14.5. strávil papež v Nazaretě. Slavil zde s věřícími mši svatou, setkal se s izraelským premiérem Netanjahuem a s náboženskými představiteli Galileje. Večer navštívil baziliku Zvěstování Páně a pomodlil se zde s kněžími a řeholníky nešpory. V pátek 15.5. se setkal v Jeruzalémě se zástupci nekatolických církví, navštívil baziliku Božího hrobu a patriarchální kostel arménské apoštolské církve. Odpoledne se pak na letišti v Tel Avivu s Izraelem rozloučil. V závěrečném projevu řekl: "Tato země je skutečně požehnanou půdou pro ekumenismus a mezináboženský dialog a já se modlím, aby bohatá rozmanitost náboženských svědků v tomto regionu přinášela své ovoce v růstu vzájemného porozumění a respektu." Připomenul pak setkání s prezidentem Šimonem Peresem i návštěvu památníku obětem holocaustu Jad Vašem a řekl: "Tato hrůzná kapitola dějin nesmí být nikdy zapomenuta ani popřena. Je naopak třeba, aby tyto temné vzpomínky posilovaly naše rozhodnutí přiblížit se k sobě navzájem jako výhonky jedné olivy, čerpat ze stejných kořenů a sjednocovat se v bratrské lásce." Svou pozornost pak věnoval otázce soužití Izraelců a Palestinců a vyzval je: "Už žádné krveprolití! Už žádné boje! Už žádný terorismus! Už žádné války! Naopak, prolomme bludný kruh násilí. Přičiňme se o trvalý mír, založený na spravedlnosti, o skutečné smíření a uzdravení… Najděme způsob, jak toto řešení existence dvou států uskutečnit, aby nezůstalo snem."

Benedikt XVI. mládeži:
vydávejte svědectví o víře v digitálním světě

V souvislosti se Světovým dnem sdělovacích prostředků vyzval papež Benedikt XVI. 20.května 2009 na závěr pravidelné generální audience na náměstí sv. Petra v Římě mladé lidi, aby vydávali svědectví o své víře v digitálním světě. Svatý otec připomněl, že v neděli 24.května 2009 slaví církev 43. Světový den sdělovacích prostředků, který je – v souladu s jeho poselstvím, vydaným letos v lednu – zaměřen na téma Nové technologie a nové vztahy – prosazovat kulturu úcty, dialogu a přátelství. Nové technologie podle papeže změnily způsob šíření informací ve světě i způsob, jakým lidé spolu komunikují a udržují vzájemné vztahy. Proto papež povzbudil každého, kdo má přístup do "kyberprostoru", aby se zaměřil na podporu a prosazování kultury úcty, dialogu a opravdového přátelství, v níž se mohou rozvíjet hodnoty jako je pravda, soulad a porozumění. "Využívejte nové technologie k tomu, abyste zprostředkovali poznání evangelia," řekl nakonec papež, "aby radostná zvěst o nekonečné Boží lásce ke všem lidem zcela nově zazněla v našem stále více technickém světě."

Svatý stolec potvrdil cestu Benedikta XVI.
do České republiky

Papež Benedikt XVI. 30.května přijal ve Vatikánu prezidenta České republiky Václava Klause. Tiskové středisko Svatého stolce při této příležitosti poprvé oficiálně zveřejnilo termín a místo letošní třetí zahraniční cesty Svatého otce: "Papež Benedikt XVI. přijal pozvání prezidenta republiky a České biskupské konference a vykoná apoštolskou cestu do České republiky ve dnech 26. až 28. září 2009, během které navštíví Prahu, Brno a Starou Boleslav." Podzimní návštěva České republiky bude třináctou zahraniční apoštolskou cestou Benedikta XVI. během jeho čtyřletého pontifikátu. Po audienci u Svatého otce se prezident Václav Klaus setkal se státním sekretářem Svatého stolce, kardinálem Tarcisiem Bertonem, a arcibiskupem Dominiquem Mambertim, sekretářem pro vztahy se státy. "Během srdečného rozhovoru se věnovali situaci v zemi, zvláště otázkám, které se týkají vztahu s katolickou církví, budoucnosti Evropy a významu jejího kulturního, duchovního a křesťanského dědictví," uvádí se ve zprávě vatikánského tiskového střediska. Prezident Klaus vyjádřil radost z připravované návštěvy papeže České republiky.

Podle zpráv České biskupské konference

Svatý farář arský (1786-1859)

19.června o slavnosti Nejsvětjšího Srdce Ježíšova Svatý otec zahájí Rok kněží. Bude to při příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianneye.

Svatý Jan Maria Vianney

V období bezprostředně po revoluci Francie duchovně vykrvácela. 12. června 1790 byla odhlasována „civilní ústava kléru", která učinila z kněží ve Francii funkcionáře civilní administrativy. 27. listopadu 1790 Ustavující shromáždění zostřuje toto ustanovení a vydává nařízení, aby kněží složili přísahu před zástupcem civilní moct

Francouzský stát a epocha, kdy se narodil Jan Maria Vianney

Řím tato ustanovení odsoudil. Mnoho kněží odmítlo přísahu složit. Velký počet z nich teror zmasakroval. Je to doba karmelitánských mučedníků v Paříži (bylo jich zavražděno několik set), deportací do Guayany, doba, kdy byly zavřeny kláštery a semináře, které nepřijaly francouzské schizma. V prvních letech po revoluci prostý kněz z Arsu vrací naději, dává rozhřešení, přitahuje davy, uteče z farnosti a pak se vrací... Vědomý si své malosti vzývá svatou Filoménu a přisuzuje jí všechny divy, které vycházejí z jeho kněžských rukou... V době, kdy Francie začíná měnit svůj politický režim pětkrát nebo šestkrát za století, Bůh ukazuje, že je to pokora ve zpovědnici a kněžské rozhřešení, které dává znovuzrození a otevírá život věčný.

Mezi roky 1786 a 1859 během 73 let života faráře arského poznala Francie postupně monarchii starého režimu, revoluci, konstituční monarchii, první republiku, direktorium, konzulát, první císařství, restauraci, červencovou monarchii, druhé císařství... - výměnu takřka všech možných forem vlády v jedné zemi, a ve skutečnosti je to období hlubokých společenských změn: přechod teocentrické společnosti ke společnosti antropocentrické a laicizované, ve které žijeme dodnes jako víceméně většina moderních národů.

Náboženské důsledky jsou evidentní. Víra se stává pouhou domněnkou a „laická ctnost", která se v těchto klíčových letech rozvíjí, vyžaduje odpovídající výchovu. Církevní školy jsou zavřeny. Mezi roky 1789 a 1799 dochází k ustavení schizmatického kléru, který přisahal na konstituci, ke konfiskaci církevního majetku, uzavření seminářů, emigraci biskupů a věrných kněží, mučednictví řeholníků a řeholnic a současně je to doba přehnaného vědomí viny, odmítání církve pod záminkou „návratu k evangelijní prostotě". A to vše rozvrátilo jednotu těla Církve. Bez katechismu, bez kněží se víra vytrácí, křesťanská Francie je oficiálně rozervaná. Tato smutná léta prožívá Jan Maria Vianney, aniž by opustil rodný lyonský kraj, nejdříve v Dardillách, malé obci blízko Lyonu, kde se narodil, a pak v Arsu, jehož pastýřem se stal. Zatímco politické vášně rozvracely Francii i na tom nejodlehlejším venkově, usiloval jít k tomu nejpodstatnějšímu.

„Svatá Panna je moje největší láska: miloval jsem ji dříve, než jsem ji poznal"

Rodina Vianney patřila k oněm prostým francouzským neurozeným rodinám, pro které byla křesťanská víra největší hrdostí a zakládala jejich velkodušnost a věrnost. Věrnost? Jeden kněz si tak zakládal na svých příjmech, že madame Vianney pochopí, že je to příležník, a tak mu vyčítá jeho nevěrnost k papeži a k Církvi, že odpadlík jí přizná: „Máte pravdu, madame. Vinný kmen je více než ratolest." To se stalo v době teroru.

A velkodušnost? U Vianneyů je vždy přístřeší a chleba pro nejpotřebnější a pro kněze, kteří se musí skrývat. Čtvrté ze šesti dětí, Jan Maria, je chlapec se silnou vůlí. Rád si hraje, ale když se rozhodne, že se bude modlit, nikdo ho nepřiměje, aby změnil své rozhodnutí. Někdy je velmi prudký. Ale již ve čtyřech letech je to u něho hnutí srdce, které ho ovládne. Při jedné hádce se snaží dostat zpět růženec, který mu vzala jeho sestra. Když matka zasáhne slovy: „Nechej ho Markétě, abys udělal Ježíši radost"..., věnuje jí ho s nadšením. Později prozradí tajemství své lásky k růženci: „Svatá Panna je moje stará láska. Miloval jsem ji dříve, než jsem ji poznal." Mariánská úcta Jana Marii Vianneye je ustavičná. Od Panny Marie si jako kněz vyprosí milost, aby vydržel při své službě zpovědníka.

Jako oběť uzavřené církevní školy v Dardillách začne svou školní docházku pozdě a bude po celý život poznamenán intelektuální zaostalostí. Začne se učit číst až v devíti letech, nemá přístup k přípravě na první svaté přijímání dříve než v třinácti letech a shodou okolností jeho kněžská formace začne jako u pozdních povolání, zatímco jeho povolání je naopak z těch nejčasnějších. Jakmile získá přístup ke katechismu, zná ho

celý a matka se na něho může spolehnout. V noci v pokojíku, který sdílí se svým bratrem, tráví dlouhé hodiny četbou knih a životopisů svatých, aby dohnal své zpoždění, a mnoho se modlí. Jan Maria se umí vyzbrojit svatou trpělivostí při všech zkouškách, aby proti vší naději a přes všechny překážky dosáhl cíle svého povolání.

Velké povolání, které by chtěl satan udusit v zárodku...

Je pochopitelné, že kníže tohoto světa se snažil zničit povolání, které se jevilo jako výjimečné. Je to především veto otce, který potřebuje syny, sukovité jako duby a energické, aby pracovali na poli. Když vstoupil pozdě do malého semináře, bylo to trápení s latinou. Starší než ostatní, méně nadaný, překoná tuto překážku díky pouti do La Louvec, kde prosí svatého Jana Františka Regise o takovou znalost latiny, aby ho připustili ke zkouškám. Pak to byla zkouška nečekané vojenské služby, která hrozila, že zlomí jeho studijní elán, tak pracně získaný.

Nečekaná zkouška ho potkala v důsledku tehdejších dobových zvyklostí. Administrativním omylem byl povolán k oddílu, který už byl několik dnů na cestě do Španělska. Vyzbrojen nesmírnou houževnatostí vydá se za svým oddílem, ale v horách zabloudí. Pokládán za dezertéra, který se ovšem neskrývá, nikdy nedostihne svůj oddíl, pracuje pro obyvatele v malé osadě Noes, kteří ho přijali. Napoleonova amnestie mu umožní návrat do semináře. Vstupuje v Lyonu do semináře Svatého Ireneje ve 26 letech. Nová drsná rána pro seminaristu, navíc ponižující: z důvodu studijních těžkostí ho vyloučí. Vrátí se k Mons. Balleyovi, který vytrvale jako matka Vianneyová věří ve velikost jeho povolání. On sám je mezitím sužován pokušením pochybností: ale to všechno je ku prospěchu kněžství, ke kterému je povolán.

Konečně knězem! A v jaké farní pustině!

O čtyři roky později díky oddanosti abbé Balleye se Jan Maria stane knězem. Je vysvěcen 13. srpna 1815 ve věku 29 let. Nedá se vyslovit, jaká byla jeho radost, ale slova, která později napsal, to dovolují tušit: „Být knězem je něco velice velikého. Sám kněz to plně pochopí až v nebi. Kdyby to pochopil na zemi, zemřel by, ne z hrůzy, ale z lásky!“ 9. února 1818, po době strávené ve funkci kaplana v Ecully, přijde do Arsu, malé vesnice v Dombes, kde je jmenován farářem. Zůstane tam 41 let, až do smrti. Nový arský farář má dvaatřicet let. Zdroje lidských sil jsou slabé: hubená penze, špatná výřečnost a vitalita, která pramení spíše z jeho zbožného života než z jeho přirozenosti.

Ale Jan Maria Vianney vyzařuje sílu Pána, který je v něm, i když se nemůže spolehnout na své vlastní prostředky. Přichází do Arsu stravován jedinou touhou, zapálen jediným přáním: být zcela odevzdán do vůle Otce. Nezvykne si nikdy pomyslet na oběť Kříže a nepřipomene si Boží lásku, aniž by byl hluboce dojat. Jeho přání: přivést k Pánu všechny, kteří jsou mu svěřeni. Jan Maria už dávno pochopil, že jediné, po čem Bůh žízní, je láska jeho dětí. V průběhu jeho dlouhé služby bude mít kněz často vědomí velké tíhy duší, které jsou mu svěřeny, a nesmírného břemena odpovědnosti, že se dvakrát pokusí v noci opustit Ars a zapřísáhne se, že není hoden takového otcovství. Jeho farníci ho vytrhnou z ďáblovy léčky a přivedou zpět do ovčince.

Farnost v Arsu je obrazem mnoha francouzských farností v době, kdy se Vianney ujal své funkce. Protože katolická tradice je zde velice stará, slaví se ještě Velikonoce, pokud rytmus náboženství neruší příliš práci na poli. Ale pokud jde o to „sloužit na prvém místě Bohu“, to je heslo dobré pro Janu z Arku... dnes už není třeba přehánět. Zmatení vlivem doby stali se arští farníci příkladem vlažnosti, také díky svým často opakovaným ústupkům - a kdo by se mohl chlubit, že nikdy nepodlehl tomu pokušení - stali se stádem „navyklých duší“, a jak říká Péguy, „navyklá duše je mrtvá duše“. Mladý kněz obchází rodiny, aby poznal své nové ovečky. Tyto kontakty jsou dobré, protože farář - asketický typ - se modlí růženec a budí důvěru. Ale při všech bohoslužbách zeje kostel prázdnotou, a to i v neděli. Ten den se jako každý jiný den pracuje na poli nebo jdou lidé do hospody.

Kuchyně sv. J. M. Vianneye. - Protože neměl žádnou kuchařku obyčejně si navařil na týden hrnec brambor ve slupce a ty pak jedl než to zvládl, i když už byly plesnivé. Když se cítil slabý, dělal si palačinky a to také velmi úsporným způsobem. Když jednu usmažil, snědl ji během toho co se dělala druhá a tak získal potřebný čas k další službě a ještě se najedl. Ars byl před příchodem Vianney velmi bezbožný, ale po několika letech si svého faráře všichni obyvatelé oblíbili a ochotně se nechali vést na cestě k Bohu.

Jak farář arský obnovil víru farnosti

Farář arský není vůči Pánu troškařem. Během několika měsíců se jeho kostel stává v celé oblasti nejlépe udržovaným: těch málo prostředků, které jsou k dispozici, použije na nákup bohatšího ciboria, pěknějšího oltářního kříže, důstojnějších, lépe ozdobených kněžských rouch. Krok za krokem začínají farníci přicházet, i když z počátku jich není mnoho. To, co obrátí Ars, je jemnost, nesmírný cit lásky, s jakou tento kněz, jehož chudobu srdce mohou všichni změřit, postavil na první místo Boha, kterému slouží.

Aby dodal křesťanům smysl pro transcendenci toho, koho „miluje na prvním místě“, zahřál farář arský jejich srdce tím, že nikdy nechápal svou venkovskou farnost v duchovním plánu za hrubou. Podle zásady „každému podle miry“ vyžadoval vždy to nejlepší. Každému dokáže vysvětlit, že mu Bůh věnuje

všechnu svou vroucnost a pozornost. Není vůči svým farníkům demagogický. Jistě, jeho kázání se mohou někdy zdát přísná... Farář arský má smysl pro lidskou svobodu a neváhá říct pravdu, ať je sebe více nepříjemná. Ví, že není třeba zabít nebo okrást otce a matku, aby člověk zasloužil zatracení. Stačí vykročit sladce na šikmou plochu pýchy, ať je to, kdo chce. Jeden řeholník se mu jednou zpovídal: „Dopustil jsem se nedbalosti v tom a v tom, ale v podstatě jsem měl dobrou vůli...“ Odpověděl mu pouze toto: „Můj milý příteli, dobrou vůlí je vydlážděné peklo.“

Nedopřával si více než dvě nebo tři hodiny nočního odpočinku a zpovídal kajícníky, kteří často přicházeli velmi z daleka, ještě před východem slunce, aby nezdržel začátek mše svaté. V jeho zpovědnici podobně jako na kazatelně je často řeč o pekle, ale ani jeho farníci, ani stovky a tisíce poutníků tím nejsou zděšeni. Jeho náročnost burcuje, obrací během hodiny těžce zastíněná srdce těch, kteří ho přišli vyhledat. A přitom! Kazatel je tak málo nadaný výmluvnosti, že se často zarazí uprostřed věty a nemůže najít slovo. Měl vždy strach z trémy a často nebyl schopen dokončit větu, protože mu selhala paměť. Obětoval takovou zkoušku veřejného pokoření a položil ji na oltář. Kolik srdcí se obrátilo právě díky této jeho vnitřní prostotě.

Služba ve zpovědnici zabírala postupně podstatnou část jeho času. Kněz ví, že každá duše má svou hodinu milosti, ta často přichází, aby se už nevrátila, jestliže srdce je příliš zahlušeno a nerozpozná ji. Ve skutečnosti všechna jeho kněžská služba byl takřka viditelný zápas mezi ním a ďáblem o spásu duší. Ďábel ho sužoval při nočních návštěvách, jak přiznal sám Vianney. Ale jeho útoky zdvojnásobily počet velkých obrácení.

Přes všechnu tuto námahu našel Jan Maria Vianney dosti času, aby založil v Arsu školu, sirotčinec „Prozřetelnost“, o kterém svatý Pius X. mluvil jako o modelu lidové výchovy. Věnoval také mnoho farních prostředků na organizaci misií, které pořádali biskupové na francouzském venkově jako odpověď na velkou dechristianizaci na konci 18. století. Jednoho rána neměl co dát do úst sirotkům v „Prozřetelnosti“. Nejdříve se modlil a pak poslal, aby se znovu podívali do sýpek a zásobníků. Překvapení: byly plné, i když ještě před hodinou v nich nebylo nic. Jestliže někdo přijímá všechno v naprosté důvěře v Prozřetelnost, jak by ho mohl Otec neodměnit stonásobně?

Protože zářil svatostí, stane se svatým patronem všech kněží

Když se někdy v neděli rolníci obávali, že udeří bouřka, která by mohla zničit jejich úrodu, a ptali se, zda by neměli vynechat bohoslužbu, uměl zvážit jejich přirozenou obavu a prvořadou ctnost víry, která vždy vyžaduje vnitřní úkon naprosté odevzdanosti. Ve většině případů, jak dosvědčují obyvatelé Arsu, se i nejprudší bouře místu vyhnuly, a to po celou dobu jeho působení v Arsu.

Jan Maria Vianney zemřel vyčerpaností 4. srpna 1859 ve věku 73 let. Všichni životopisci se shodují, že byl svou povahou „prudký a násilnický“ a jeho první vlastností nebyla trpělivost. Nicméně svědectví se shodují v tom, že přes veliký počet hodin strávených ve zpovědnici a ustavičný nával kolem něho vždy vyzařoval lásku a sladkost.

Zcela odevzdaný v Tom, který ho nese, není ničím jiným než nadpřirozenou silou, která v něm přebývá. Podle Jana Pavla II. čelem obrácený ke kříži, uprostřed 19. století ve Francii v období liberalismu a smrtelné vlažnosti, které pokryly duchovní život životním způsobem určovaným pluralitou možných názorů, Jan Maria Vianney věřil v lásku a svobodu, kterou dává Bůh každému, kdo mu řekne své Ano. Obětoval svůj život pro své ovce a obrátil farnost, které věnoval všechnu svou kněžskou službu. Bez ohledu na hranice věku a generací za ním přicházejí ještě dnes poutníci a žádají o jeho přímluvu, aby si Francie zachovala historická vítězství milosti navzdory všem politickým proměnám.

To je důvod, proč na něho jednou satan křičel: „Kdyby byli na zemi tři takoví, jako jsi ty, moje království by bylo zničeno.“ To je nejlepší doporučení, aby svatý farář arský byl jmenován patronem všech kněží světa.

Ze stránek
Marie de Nazareth

Prosklená rakev v bazilice v Arsu s ostatky sv. Jana Maria Vianneye

Poděkování dobrodincům České misie

Česká misie sv. Cyrila a Metoděje v Brookfieldu, IL

Jak všichni dobře víte v únoru tohoto roku zakoupila Česká misie nový kostel s příslušenstvím – zahradou a farou v Brookfieldu, IL. Bohoslužby jsme zde zahájili ve Svatém týdnu o letošních Velikonocích. Od té doby se zde konají pravidelně české mše svaté v sobotu 6.30 PM a v neděli 10.30 AM. Také se zde konají křty, svatby a pohřby. Bylo sem přemístěno vyučování české sobotní školy, schůzky SVU Chicago, konají se zde zábavy a různé rodinné slavnosti. Nyní probíhají opravy a úpravy kanceláří a bytových prostor, abychom se mohli definitivně přestěhovat z misijní budovy v Ciceru. Momentálně se nejvíce potýkáme s byrokracií zdejšího městského úřadu, který nám dělá problémy se stavebním povolením. Kostel byl zakoupen od Metodistické církve za $ 850.000,- z toho jsme již zaplatili $ 70.000,- Opravy k dnešnímu dni stály dalších asi $ 35.000,- Chceme touto cestou upřímně poděkovat všem dobrodincům, kteří na nový kostel přispěli finančně nebo zdarma dobrovolně odpracovali mnoho brigádnických hodin. Kéž Vám to vše Pán Bůh odmění. Za všechny dobrodince se stále modlíme a každý týden obětujeme mši svatou. Prosíme Vás, zachovejte České misii i nadále svou přízeň, přicházejte sem na bohoslužby a další akce, pozvěte své přátele a pomozte nám pomalu umenšovat náš dluh.

Fr. Dušan Hladík

Mezi „Stavitele chrámu" s dary vyššími než $1000 se řadí:
Cyril a Blanka Příkazský
Tony Swiderski
Stanislav a Malgorzata Borýskovi
Joseph A Kocab
Josef Ženíšek
Sparta ABA Chicago
Jana Krček
Jerry Liščak
Cyril Příkazský Jr.
Marie Vanagas
Jiří Jakubec
Martina Novotný
Sdružení Československých Exulantů v Chicagu
Fr.Dušan Hladík
Christian Klíma
Karel Chrobák
Miroslav a Eva Mizerákovi
Věra Borýsek
Maria Vedral
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
Josef a Eliška Hasilovi
Josef Pavelčík
Karel a Božena Tomečkovi
Mildred Fast na památku Josefa Edwarda Fasta
Lubomír Hromádka
Marie Šmelhausová na památku Stanislava Šmelhause
Marie Minaříková
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Rodina Hnízdova, MD

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:
Pavel a Marie Cíchovi
Pohřební ústav Švec & Synové
Michal Robenek
Maria Mankoš
Věra Rokničová
Josef Štengl na památku Ludmily Štenglové
Marie Borýsková

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:
Roman a Jana Holý
Společnost pro Vědy a Umění Chicago
Julius Kaplan
Amálie Zamastilová
Jiří Petratur
Otto Kováč
Václav Zolman
Mary Kosík
Na památku Eduarda Kováče a Ireny Janeva
St.Ann's Society No.18 CCU Chicago
Ladislav a Marie Murárikovi
Miloš a Marie Peroutkovi
Jarmila Pecnova
Maria Novak
Josef Příkazský
Václav Příkazský
Louis Příkazský
Miroslav a Ingrid Chybíkovi
Eva Wurm
Maria Chládek
Karel Kříž
Agnes Hrudkaj
Miloš Kačer
Vojtěch B. Chlachula
Maria Švehlík
Edward a Alice Vedralovi
Jozef a Růžena Mattovi
Hana F. Krejčí
Antonín a Carmella Jandáčkovi
Pilgrim Lodge 330 WFLA
National Mutual Benefit Fraternal Services Madison, WI
Zofia Bendik
Jerry V. Jirák

Zvláštní poděkování patří:
Panu **Tony Swiderskému,** který České misii věnoval podlahovou krytinu pro celý areál kostelních budov.
Panu **Stanislavu Borýskovi** a jeho spolupracovníkům, kteří zdarma vymalovali celý kostel.

Česká misie v Chicagu

Vás srdečně zve na duchovní pořad

Jak nás ďábel stále pokouší

Myšlenky jsou vybrány z knihy

C. S. Lewise

Rady zkušeného ďábla

v překladu Pavla Vachka

Hudbu vybral
Martin Dohnal

Účinkuje známý brněnský herec,
který již mnohokrát navštívil Chicago

Miroslav Gabriel Částek

Pořad se uskuteční v sobotu 27.června 2009
při mši svaté v 6,30 večer

V novém kostele České misie

9415 Rochester Avenue
Brookfield, IL 60804

Po skončení bohoslužeb bude přátelská beseda s umělcem v misijním klubu.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Všem přátelům a známým oznamujeme, že 21. dubna 2009 zesnula ve věku 84 let paní

Milena Koťátková

bývalá servírka v bývalé restauraci Zlatá Praha a vdova po daňovém účetním panu Ing. Antonínu Koťátkovi, který zemřel v roce 2005. Koťátkovi žili dlouhá léta v Ciceru a pravidelně navštěvovali kostel Panny Marie Svatohorské. Na sklonku života se vrátili do rodné vlasti a žili v Mnichově Hradišti v Čechách.

Děkujeme všem, kdo si na oba vzpomenou v modlitbě.

Jménem rodiny a přátel
Dr. Petr Hradecký

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že zemřel bývalý dlouholetý člen a funkcionář Sdružení československých exulantů v Chicagu pan

Miroslav B. Štross

Narodil se 6. ledna 1922 v Skrčíně, okres Bečov u Mostu. Po absolvování pěti tříd gymnázia ve Slaném přestoupil na Vyšší hospodářskou školu do Roudnice nad Labem, kterou ukončil maturitou. Do exilu v Západním Německu odešel právě v den smrti Jana Masaryka v roce 1948. Po pobytu v uprchlickém táboře emigroval do Švédska. Na Thanksgiving v roce 1951 po plavbě přes Atlantik přistál na půdě Spojených států a usadil se v Chicagu. Postupně pracoval u firem Hank Heffner, Business Machines Finger a TRW. Byl náruživým lovcem zvěře. Po více než 55 let aktivně pracoval ve Sdružení československých exulantů v boji proti komunizmu a v jeho úsilí obnovit demokracii v Československu. Zúčastnil se mnoha akcí, které naše organizace pořádala.

Zemřel 24. května 2009
v nemocnici Loyola v Maywood, Illinois.

Budiž čest jeho světlé památce!

Pozůstalé manželce Marii a všem příbuzným vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

Pohřeb pana Miroslava Štrosse byl privátní a po zpopelnění budou jeho tělesné pozůstatky převezeny do rodné vlasti.

Zádušní mše svatá a poslední rozloučení s naším drahým zesnulým se bude konat v pátek 19.června 2009 v 7.30 večer

v kostele České misie
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513

Upřímná vzpomínka

Před dvanácti roky 8.června 1997 na Boží zavolání odešel náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý a dobrácký otec, dědeček, strýc a švagr, pan

Henry Vicenik

rodák ze Zahorovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 12. výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka
Henry a Barbara, Thomas a Mary Vicenik, synové a snachy
Deborah a James Hojnicki, dcera a zeť
Henry a Jenney, Jonathan Vicenik, Rachel a William Irwin,
Danielle a Thomas Hojnicki, vnoučata
Matthew Henry Vicenik, pravnuk

Za tolik práce nezištné
na národa roli dědičné,
kdy Tvé plody tolik rozličné
vytváří mozaiku překrásnou,
že oči nad ní užasnou –
nechť z českých luk a hájů
pro Tebe vykvete vděčnosti květ,
když dožíváš se pětasedmdesáti let –
a ty jeho patrone, svatý Antoníne,
nechť jeho životní elán – nikdy nepomine!

Našemu milému panu profesorovi, redaktorovi Hlasů národa a obětavému pracovníkovi v četných krajanských organizacích a spolcích

Antonínu Jandáčkovi

upřímně blahopřejeme

k 75.narozeninám

Vážený pane profesore, k Vašemu životnímu jubileu Vám z celého srdce přejeme a do dalších let v modlitbách vyprošujeme hojnost Božího požehnání, dobré zdraví, mnoho sil a duševní svěžesti a neustálý optimismus. Upřímně Vám děkujeme za dlouholetou redakční práci v Hlasech národa, za poučné články o historii a kultuře českého národa, za výuku českého a anglického jazyka mezi našimi krajany a v neposlední řadě za neúnavnou práci ve Společnosti pro Vědy a Umění v Chicagu.

Kéž Vám Hospodin žehná po všechny další dny Vašeho života.

Jménem redakce Hlasů národa a
jménem přátel z České misie v Chicagu
Fr. Dušan Hladík

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

Vás srdečně zve na

GARAGE SALE

v pátek 19.června 9.00 AM - 5.00 PM
v sobotu 20.června 9.00 AM - 4.00 PM
v domě České misie
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Nabízíme:

nábytek – židle, stolky, postele, kabinety
počítače, laserové tiskárny, telefony
šaty – pro děti i dospělé
hračky pro děti,
domácí a kuchyňské potřeby
a mnoho dalších věcí.

Prosíme členy a přátele misie o darování dalších vhodných věcí pro tuto akci.

Výtěžek bude použit
na nový kostel v Brookfieldu.
Za pomoc předem děkujeme.

Informace: 708 - 656 7472 nebo 708 - 533 1050

Voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Promlouvá Medžugorská vizionářka Mirjana

24.června uplyne již 28 roků od doby, kdy se v chorvatském Medžugorje zjevila Panna Maria čtyřem dívkám a dvěma chlapcům ve věku od 9 do 17 roků. Od té doby všichni vizionáři založili rodiny a mají děti. V průběhu dlouhých let Panna Maria zjevovala postupně jednotlivým vizionářům tajemství. Mirjaně, Ivance a Jakovovi již Panna Maria zjevila všech deset tajemství a tito již nemají zjevení každý den. Vicka, Marija a Ivan dostali zatím jen devět tajemství a Matka Boží se jim stále denně zjevuje v 5.40 v podvečer.

V popředí světového zájmu je vizionářka Mirjana, neboť Panna Maria ji pověřila, aby v danou dobu oznámila světu desáté tajemství a také každý druhý den v měsíci jí předává poselství pro celý svět. V říjnu loňského roku byla Mirjana hlavní mluvčí na Medžugorské mírové konferenci v Irvine v jižním předměstí Los Angeles a letos 26.dubna na Medžugorské mírové konferenci v St.Charles v západním předměstí Chicaga. Konference v St.Charles jsem se osobně zúčastnil a zároveň jsem měl k dispozici kopii jejího projevu z Irvine, který se zcela shodoval s tím, který jsem vyslechl v St.Charles. Zde přinášíme jeho doslovný překlad.

Chtěla bych se vrátit 27 roků nazpět a pokusit se popsat, jak od začátku probíhala zjevení. Onoho léta 1981 jsem přijela ke své babičce, abych u ní strávila letní prázdniny. Bydlela jsem se svými rodiči v Sarajevu, ale oni oba původně pocházeli z medžugorské farnosti. Tak jsem každé letní prázdniny prožívala v Medžugorje. 24.června 1981, jako každého roku, jsme slavili svátek sv. Jana Křtitele. Ten den nikdo nepracoval a Ivanka a já jsme chtěly být na chvíli úplně samy. Vydaly jsme se za vesnici a šly jsme po úpatí kopce, který dnes lidé nazývají Hora zjevení. Když jsem se cítily unavené, sedly jsme si na jedno místo a najednou mi z ničeho nic Ivanka řekla: „Myslím, že na kopci je Panna Maria." Já jsem se ani neohlédla. Totiž, abyste to pochopili, musím zde připomenout, že to bylo v době, kdy jsme v bývalé komunistické Jugoslávii neměli úplnou náboženskou svobodu. Mohli jsme sice v neděli chodit do kostela na mši svatou, ale ostatní náboženský život byl uzavřen v našich rodinách. Rodiče nás sice naučili modlit se, ale jinak se moc o víře nemluvilo, protože se báli, aby neztratili své zaměstnání. Já jsem nikdy v životě neslyšela o Lurdech nebo o Fatimě, nevěděla jsem o možnosti, že by Panna Maria mohla přijít k nám na zem. Věřila jsem, že Panna Maria je jenom v nebi a tam se k ní modlíme. Tak když Ivanka řekla, že Panna Maria je na kopci, ostře jsem jí odpověděla: „Jistě, ona nemá nic jiného na práci, než aby přišla k nám dvěma."

Nechala jsem tam Ivanku stát a jednoduše jsem se rozhodla vrátit do vesnice. Když jsem ale přišla k prvním domům, pocítila jsem neodolatelnou touhu vrátit se zpět. Když jsem přišla nazpět, našla jsem Ivanku na tom samém místě. Řekla mi: „Prosím tě, podívej se tam teď." A já jsem uviděla ženu v dlouhých šedých šatech s dítětem v náručí. Všechno to bylo velmi zvláštní, protože v té době na ten kopec nikdo nelezl a už vůbec né s dítětem v náručí. Tehdy tam nebyla žádná cesta, tu teprve vyšlapaly nohy poutníků. V tomto okamžiku jsem pocítila všechny možné emoce najednou – strach, nepochopení, krásu. Prostě jsem tam stála s upřeným pohledem.

V té chvíli šek okolo Ivan, který se vracel domů. Nevím, jestli vám někdy řekl, co udělal, když uviděl poprvé Pannu Marii. Já si pamatuji, že měl v rukách jablka a když uviděl, co jsme viděly my, jako „pravý statečný muž" odhodil jablka a utekl pryč. Potom přišla Vicka. Hledala Ivanku a mě. Když uviděla to co my, stejně jako Ivan se okamžitě obrátila a utekla zpět domů. Potom jsem řekla Ivance: „Kdo ví, co to opravdu je? Bude lepší, když půjdeme domů." Ještě jsem to ani nedokončila a už jsme obě běžely k domovu.

Když jsem přišla domů, řekla jsem své babičce, že myslím, že jsem viděla Pannu Marii. Babička mi na to odpověděla: „Bude lepší, když si vezmeš růženec a půjdeš do svého pokoje a budeš se tam modlit. A nechej Pannu Marii na pokoji. Já jsem potom opravdu celou noc strávila v modlitbě. Modlitba bylo to jediné, co mě mohlo uklidnit.

Druhý den jsem tak jako jindy pomáhala svým strýcům. Neměla jsem možnost se setkat s ostatními vizionáři. Když se však blížila doba, kdy jsme předešlého dne viděli Pannu Marii, najednou jsem pocítila nutkání, že tam musím jít. Řekla jsem svým strýcům, že musím jít ke kopci. Oni všeho nechali a šli tam spolu se mnou, protože chtěli vědět, co se se mnou děje. Když jsem přišli na úpatí kopce, byla tam už polovina vesnice Bijakovici u Pdbrda. S každým vizionářem totiž přišel někdo z jeho rodiny. Když jsme tam přišli, uviděli jsme Pannu Marii na tom samém místě. Tentokrát neměla ve svém náručí dítě. Toho dne 25.června jsme se poprvé odvážili k Panně Marii přiblížit, i když jsme měli strach. Řekla nám: „Drahé děti, nebojte se, já jsem královna Pokoje." Takto pak začínala každý den zjevení, která se uskutečňovala na Hoře zjevení.

Jak jsem již dříve řekla, byla to doba komunismu a trvalo pouze několik dní než se tam objevila policie se svými psy. Obklíčili a obsadili celý kopec a každý, kdo se tam pokusil vstoupit byl okamžitě zatčen a odvezen do vězení. Ale během těchto prvních dní Panna Maria vykonala mnoho zázraků. Každý z Podbrda měl možnost něco uvidět. Například mohli lidé na obloze uvidět chorvatsky napsané slovo „MÍR". Potom kříž na hoře Križevac zmizel a objevila se Panna Maria v bílém rouchu. Také se událo několik zázračných uzdravení, takže nám lidé uvěřili a jak mohli, tak nám pomáhali. Schovávali nás na různých místech, kde jsme pak večer měli zjevení. Policie tak nemohla nikdy dopředu vědět, kde večer budeme. V té době jsem byla rozhodnutá, že se do Sarajeva nevrátím. Myslela jsem si, že kdybych se vrátila, že už bych nikdy zjevení neměla. O tom jsem byla sama přesvědčena. Protože to však bylo v době komunismu, policie mě donutila, abych se do Sarajeva vrátila. Byla jsem sama se svými rodiči v Sarajevě a ostatních pět vizionářů zůstalo v Medžugorje. Já jsem však mívala zjevení ve stejné době jako oni a dostávala jsem stejná poselství. U mě bylo všechno úplně stejné jako by to bylo v Medžugorje. Pro mě to však vůbec nebylo snadné. V Medžugorje bylo sto procent katolických Chorvatů. I policisté byli Chorvat. V Sarajevu byla situace úplně jiná. Tam nebyli chorvatští katolíci, ale většinou muslimové a komunisti. V našem domě v Sarajevě byla policie každodenním hostem. Prohledali v domě úplně všechno a pak mě odvedli na policejní stanici. Byla jsem tehdy jen šestnáctiletá holka. Chtěli, abych prohlásila, že jsem nic neviděla. Nutili mě, abych řekla, že to všechno vymyslel Otec Jožo Zovko. Já jsem ale cítila, že musím říct pravdu. Snažila jsem se jim vysvětlit, že jsem v té době Otce Jožo ani neznala. Přišel totiž do farnosti v prosinci 1980 a já jsem přišla na prázdniny do Medžugorje v červnu 1981. Navíc během toho prvního týdne, kdy jsem tam byla, byl Otec Jožo v Záhřebu. Oni to však nechtěli uznat.

Měla jsem každodenní zjevení až do Vánoc 1982. Na Vánoce toho roku mi Panna Maria zjevila desáté tajemství a řekla mi, abych určila kněze, kterému bych tajemství oznámila. Já jsem vybrala Otce Petra Ljubiče. Mám mu deset dní předem oznámit, co se stane a kde to bude. Potom máme sedm dní strávit v modlitbách a postu. Tři dny před naplněním tajemství to on oznámí světu. On sám nebude mít právo rozhodnout, zda tajemství vyjeví nebo nevyjeví. Přijal toto poslání a musí je splnit podle vůle Boží.

Ohledně tajemství Panna Maria stále připomíná: „Nemluvte o tajemstvích. Nebojte se! Ten, kdo mě vidí jako Matku a Boha jako Otce se nemusí ničeho bát." Panna Maria říká, že pouze ti, kdo ještě nedospěli k poznání Boží lásky, se bojí. Ale my, jako lidské bytosti, stále mluvíme o budoucnosti. Co se stane? Kde se to stane? Kdy se to stane? A já se vás znovu ptám: Kdo mezi námi přítomnými zde v této hale může s jistotou říci, že bude zítra naživu? Panna Maria nás stále učí abychom ji následovali a došli k poznání jejího Syna a stali se šťastnými.. Říká, abychom nemluvili o budoucnosti, protože v budoucnosti se vyplní vůle Boží a naším úkolem je abychom na to byli připraveni.

Co je mi dovoleno říct ohledně tajemství je, abyste se nebáli. Nevěřte těm lidem, kteří vás straší a kteří mluví o temnotách v budoucnosti. To není to, co od nás žádá Panna Maria. Ona nechce, abychom měli ve svých srdcích strach. Žádná matka nechce, aby se její dítě bálo. Opravdová víra nepřichází ze strachu. Skutečná víra pochází z lásky. Panna Maria řekla: „Co jsem začala ve Fatimě, dokončím v Medžugorje. Moje srdce bude triumfovat." Jestliže srdce naší Nebeské Matky bude triumfovat, čeho bychom se měli bát?

Otec Petr je kněz, kterého jsem určila k oznámení tajemství. Nedávno mně volal z Německa a řekl mi: „Zde v Německu se ozývají hlasy, že přichází čas, kdy se tajemství uskuteční." Já jsem mu na to odpověděla: „Důstojný Otče, jak můžete o něčem takovém mluvit. Copak nevíte, že vy budete první, kdo to bude vědět?" Řekl mi na to: „Jistě, to já vím. To je také důvod, proč jsem řekl sestřičkám v klášteře, které se mě na to ptaly: Sestřičky, jen dále pokračujte ve svém hříšném životě. Nic se ještě v nejbližší době nestane." (Tato poznámka rozesmála posluchače, stejně jako Morjanu, která je na žerty Otce Petra zvyklá.)

Během posledního zjevení v roce 1982 mi Panna Maria řekla, že se mně už nebude každodenně zjevovat, ale že to bude jen jednou v roce vždy 18.března až do konce mého života. Zároveň mi Panna Maria řekla, že budou jiná mimořádná zjevení. Tato mimořádná zjevení začala 2.srpna 1987. Tato měsíční zjevení se uskutečňují vždy druhého dne v měsíci a já nevím, jak dlouho budou trvat.

Tato zjevení jsou zároveň modlitbami za nevěřící. Panna Maria ale nikdy neříká „nevěřící", ale s ohledem na ně říká „ti, kteří ještě nepocítili Boží lásku." Panna Maria žádá naši pomoc. Když však říká „naši pomoc" nemyslí tím jen nás šest vizionářů, ale všechny lidi, kteří ji znají jako svou Matku. Panna Maria říká, že jsme schopni obrátit nevěřící, ale pouze modlitbou a svým vlastním příkladem. Panna Maria žádá, abychom ve svých modlitbách dali na první místo modlitby za nevěřící. Panna Maria říká, že většina špatných věci ve světě – jako války, zločiny, potraty, rozvody, drogy pochází od nevěřících. Proto Panna Maria říká, když se modlíte za ně, modlíte se za sebe a svou budoucnost.

Vedle našich modliteb nás Panna Maria žádá o náš osobní příklad. Nežádá od nás, abychom kázali, ale chce, abychom promlouvali naším osobním životem, aby tak nevěřící mohli vidět Boha a Boží lásku skrze nás. Žádá nás, abychom vzali toto poslání opravdu vážně. Kdybyste mohli aspoň jednou vidět slzy na tváři Panny Marie, které prolévá kvůli nevěřícím, jsem si jistá, že byste se pak modlili z hloubi svého srdce.

Panna Maria říká, že tento čas je časem rozhodnutí a také nám připomíná, že my, kteří se nazýváme dětmi Božími, máme těžkou zodpovědnost. Když nás Panna Maria žádá, abychom se modlili za nevěřící, touží po tom, abychom to dělali tak jak ona sama chce. Teda především, abychom cítili lásku k nim, přijali je jako naše vlastní bratry a sestry, kteří neměli to štěstí jako my, aby poznali lásku Boží. A jen tehdy, když si toto uvědomíme, budeme schopni se za ně modlit. Neměli bychom posuzovat a kritizovat. Měli bychom je milovat, za ně se modlit a být jim osobním příkladem. To je jediná cesta, jak jim pomoci, tak jak to naše nebeská Matka dělá po celých těchto dvacet sedm roků. Ona se nikdy s námi neunaví, nikdy nás nekritizuje ani neodsuzuje. Ona nás skutečně miluje, modlí se za nás a bvkládá nás do rukou svého Syna. To je to, co bychom měli dělat stejně jako ona.

Měli bychom se modlit za nevěřící a dávat jim náš osobní příklad. Příklad je velmi důležitý. Nechte mě to vysvětlit. Do Medžugorje přichází stále vysocí představitelé z Vatikánu. Nedávno jsem měla možnost mluvit s kardinálem, který mi řekl: „Víte proč jsem přišel do Medžugorje? Nedaleko Vatikánu je kostel a každou poslední sobotu v měsíci jsem měl možnost vidět několik stovek Italů, kteří byli dvě hodiny v kostele. To bylo pro mě překvapení. Říkal jsem si, co drží Italy tak dlouho v kostele? Šel jsem do toho kostela a zeptal jsem se jich a oni mi odpověděli: My jsme plody Medžugorje. My zde máme medžugorský program. To ve mě vzbudilo touhu, abych sem přišel a osobně viděl, co je Medžugorje."

My všichni bychom měli jednat podobně, aby se nás ostatní ptali: „Co vám působí takový pokoj a štěstí?" A vaše odpověď bude: „To je můj milovaný Bůh." To je to, co od nás žádá naše nebeská Matka.

V těchto zjeveních v Medžugorje Panna Maria dává každému z vizionářů poslání a úmysly za které se mají modlit. Mým úkolem je modlit se za ty, kteří ještě nepřišli k poznání Boží lásky. Vicka a Jakov se modlí za nemocné. Ivan se modlí za kněze a mládež. Mirjana se modlí za duše v očistci a Ivanka se modlí za rodiny.

Nejdůležitější poselství Panny Marie, které často opakuje se týká mše svaté a to nejen nedělní. Když jsme byli ještě dětmi, na samém počátku zjevení nám Panna Maria řekla: „Kdybyste se měli rozhodnout, jestli máte být na mši svaté nebo být se mnou při zjevení, musíte se rozhodnout pro mši svatou, protože ve mši svaté je s vámi můj Syn.

Po všechny ty roky zjevení Panna Maria nikdy neřekla: „Modlete se a já vám dám..." To co vždycky řekla, bylo: „Modlete se, abych já mohla prosit svého Syna za vás." Jak vidíte, Pán Ježíš je vždycky na prvním místě. Mnozí poutníci, kteří přijdou do Medžugorje myslí, že my vizionáři jsme privilegovaní. Myslí si, že stačí jen s námi promluvit a jsou přesvědčeni, že Bůh vyslyší naše modlitby dříve než jejich. Ale tato domněnka je nesprávná. Panna Maria jako Matka nemá privilegované dítě. My všichni jsme její děti, které si vyvolila pro různá poslání.

Panna Maria vyvolila nás šest, abychom dostali její poselství, ale současně si vyvolila také každého z vás. Ona řekla v jednom ze svých poselství 2.ledna a já osobně myslím, že se těmi slovy obracela na vás: „Drahé děti, já vás zvu. Otevřte svá srdce. Nechte mne vstoupit, abych vás mohla učinit svými apoštoly." To znamená, že my všichni jsme stejně důležití pro Nebeskou Matku. To samé platí pro pozemskou matku. Jestliže má tři, čtyři nebo pět dětí, nemůže říci, že je orpavdu matkou, pokud dává přednost jednomu dítěti před druhým. To samé platí pro Nebeskou Matku.

To jsem se naučila na samém začátku zjevení. Nebylo to snadné, abych to pochopila. Jak jsem vám řekla, na začátku jsem byla oddělená od ostatních vizionářů a byla jsem osamocená. Byla jsem pronásledovaná policií. Ta mě odvedla ráno a přivedla mě domů v noci. Když jsem měla zjevení, myslela jsem si, že mi Panna Maria řekne něco navíc, že mi dodá sílu, že mě povzbudí. Avšak nic takového se nestalo. Ona mi řekla to samé, co řekla vizionářům v Medžugorje. To mně způsobilo hodně bolestí. Byla jsem jenom dítětem. Po zjeveních jsem jenom plakala a cítila se ještě více opuštěnou. Asi po měsíci modlitby jsem pochopila. Pro Pannu Marii jsem stejná jako každá jiná. Jestliže máte těžké období, jestliže máte kříž, pak vezměte svůj růženec, modlete se, postěte se a Bůh bude s vámi. Když jsem toto pochopila ve svém srdci, byly jsem osvobozena od všech těžkostí a obav. Pochopila jsem, že pro naši nebeskou Matku nejsou privilegované děti. To je důvod, proč vám říkám, že my vizionáři jsme u Panny Marie stejní jako každý z vás. Naše modlitby jsou stejné jako vaše.

Chtěla bych vám uvést několik příkladů. Ti z vás, kdo jste byli v Medžugorje, víte, že dostávám zjevení každý druhý den v měsíci ve středisku, kde se léčí narkomani. Vždycky tam chodím a modlím se s ostatními poutníky. Před zjevením je mohu slyšet a modlit se s nimi. Jednou tam byla mladá dívka, která bolestně plakala. Byla velmi blízko mě, ale já jsem ji neznala a ani jsem nevěděla, proč pláče. Asi za měsíc jsem se dozvěděla, že tato dívka měla rakovinu, která zachvátila celé její tělo. Po návratu z mého zjevení šla navštívit svého lékaře a ten zjistil, že je z rakoviny úplně uzdravena. Říkám vám to proto, abych vám vysvětlila, že to byla tato dívka, která žádala Pannu Marii za své uzdravení a ne já. Já jsem vůbec nevěděla, co se s ní děje. Ona měla víru. Ona se odevzdala do rukou Panny Marie. Její Matka jí vzala do náruče. To je, proč opakuji, že nejsou privilegované děti.

Než budu vyprávět další příběh, chtěla bych vám vysvětlit jednu věc. Totiž, že během zjevení nic jiného nevnímám. Například kdybych měla zjevení zde u vás, tak v době očekávání příchodu naší Nebeské Matky bych se s vámi mohla modlit, viděla bych vás, slyšela bych vás, zkrátka bych

viděla všechno, co se zde děje. Avšak ve chvíli, kdy by se zjevila Panna Maria, by všechno zmizelo. Vy, tato konference, všechno by zmizelo. Všechno se změní v modro jako obloha s Pannou Marií uprostřed. Od tohoto okamžiku nic nepoznávám ani nevnímám ze svého okolí. Experti, kteří nás zkoumají a vyslýchají tvrdí, že během zjevení naše těla nereagují na nic ze svého okolí. V hloubce své bytosti cítím, že zjevení nikdy neskončí, a tak se mohu pouze dívat do očí Panny Marie.

Řekla jsem vám, že jsem matkou dvou dcer. Jako každá normální matky bych za ně položila svůj život. Ale když jsem s pannou Marií, moje dcery neexistují. Jediná věc, která existuje je touha, aby si mě Panna Maria vzala s sebou. Nedovedete si představit bolest, kterou zakouším, když Panna Maria odchází. Po zjevení mám právě tolik síly, abych mohla zapsat poselství. Někdy ani nejsme schopna sama poselství zapsat a udělá to Micki (její překladatel), jak mu to řeknu. Potom jdu hned do svého pokoje se modlit. A jenom modlitba mi pomůže, abych se vrátila do normálního života.

Jednou po zjevení, když jsem již byla doma, někdo zaklepal na dveře. Byl to mladý italský kněz a ten mi řekl, že po zjevení se mnou mluvil, ale nerozuměl mi, protože jsem mu odpověděla chorvatsky. Podívala jsem se na něj zvláštním pohledem a odpověděla jsem mu: „Otče, ale já jsem s nikým po zjevení nemluvila a opravdu jsem vám nic neřekla." On se na mě zadíval, obrátil se k odchodu a rozplakal se. Já jsem za ním vyběhla a zeptala se ho: „Mohu vám pomoci?" On odpověděl: „Ne. Teď jsem všechno pochopil. To byla nebeská Matka a ta mi řekla: Můj synu obraťse!" To tedy znamená, že my všichni jsme stejní před Nebeskou Matkou. Stačí, když otevřete své srdce, poněvadž ona říká: „Otevřte svá srdce a já budu s vámi." Tak to jenom závisí na tom, jak opravdu toužíte, aby Nebeská Matka byla s vámi. Věřte mi, není důležité, abyste viděli Pannu Marii svýma očima, ale je důležité vidět ji svým srdcem.

Když vidíme Nebeskou Matku svým srdcem, jsme schopni všechno pochopit. Pokud ji vidíme jen očima, nebudeme schopni pochopit nic. Já vám toto všechny vyprávím, abych vám vysvětlila, že jsme všichni před naší Nebeskou Matkou stejní. Avšak pokud bychom chtěli mluvit o privilegovaných, pak bychom měli mluvit o kněžích.

Panna Maria nikdy neřekla, co by měli dělat. Naopak vždycky žádá, co bychom měli dělat pro ně. Ona říká: „Oni nepotřebují, abyste je posuzovali a kritizovali. Oni potřebují vaše modlitby a vaši lásku. Bůh je bude soudit, jakými byli kněžími. Ale Bůh bude soudit také vás, jak jste se chovali ke kněžím." Panna Maria říká, že když ztratíte úctu ke kněžím, že potom ztratíte úctu k Církvi a nakonec k samotnému Bohu. Ve zjeveních druhý den v měsíci Panna Maria vždy zdůrazňuje důležitost kněží.

Například když během zjevení nám dává své požehnání, vždycky připomíná: „Já vám uděluji své mateřské požehnání, ale největší požehnání, které na zemi můžete obdržet, je požehnání udělené vašimi kněžími. Když oni vás žehnají, je to můj Syn, který vás žehná." Panna Maria staví kněžské požehnání nad svoje vlastní požehnání. Pak říká: „Nezapomeňte se modlit za své pastýře. Kněžské ruce jsou požehnány mým Synem.

Pokud jste sledovali poslední poselství druhého dne v měsíci, tak jste mohli vytušit, že Panna Maria nás na něco připravuje. Já vám mohu povědět, jak to chápu. Žijeme v době, kdy očekáváme triumf Mateřského srdce. Od tohoto času, ve kterém právě nyní žijeme do času jejího triumfu je most. Podle mého chápání tím mostem jsou naši kněží. Panna Maria žádá, abychom se za ně hodně modlili, aby ten most byl silný a pevný, abychom mohli po tom mostě přejít a dosáhnout triumfu srdce naší Matky.

Panna Maria říká, že bychom neměli posuzovat. V době, ve které žijeme, je hodně posuzování a tak málo lásky. Panna Maria touží, abychom se vyznačovali láskou. Pouze drahý Bůh je Soudce. Jeho soud se liší od našeho. On soudí s láskou, ale každý z nás ví, jak my soudíme. V Medžugorje, Bohu díky, máme ještě úctu k našim kněžím. Když kněz přijde do našeho domu, každý člen rodiny povstane. Nikdo nezačne mluvit dříve, než začne kněz, protože víme, že skrze tohoto kněze přichází do našeho domu Pán Ježíš. Není naším úkolem soudit, zda tento kněz opravdu představuje Pána Ježíše nebo ne. Toto bude soudit drahý Bůh.

Když se rozhlédneme kolem, každý naříká, že máme nedostatek povolání. Ale uvažte, kdo by se chtěl stát knězem, když slyší pouze posuzování a kritiky kněží? To je, proč my všichni máme zodpovědnost. To je, proč Panna Maria říká, abychom neposuzovali a nekritizovali kněze. Místo toho se za ně modlete a milujte je. To je způsob, jak jim pomáhat.

Panna Maria žádá, abychom se začali opět v našich rodinách modlit růženec.. Říká, že nic na tomto světě nemůže spojit rodinu, jako když se modlí společně. Říká, že rodiče mají velkou zodpovědnost za děti, protože rodiče musí zasadit semeno víry do srdce svých dětí. To mohou udělat pouze, když se s nimi modlí a účastní společně mše svaté. Nemůžeme dětem vyprávět o důležitosti modlitby, pokud nás samotné nevidí se s nimi modlit. Nemůžeme jim kázat o důležitosti mše svaté, pokud nevidí, že mše svatá je v našem životě na prvním místě. Děti dělají jenom to, co vidí doma. Měly by vidět na své matce a na svém otci, že Bůh je na prvním místě a všechno ostatní je druhořadé.

Vždycky opakuji příběh, který se stal v naší rodině a který mě hluboce dojal. Moje starší dcera Marija, když jí bylo asi dva a půl roku, si jednou hrála se svojí kamarádkou a já jsem je poslouchala. Kamarádka se chlubila: „Víš, že moje maminka řídí auto?" Moje dcera byla chvíli ticho a pak řekla: „To nic není, moje maminka mluví každý den s Pannou Marií." Do té doby jsem nikdy před svou dcerou nemluvila o zjeveních. Myslela jsem, že je na to ještě příliš malá, aby tomu rozuměla. A ona, aniž bych řekla jediné slovo pochopila, co se děje. Z toho vidíte, jak je důležité aby děti viděli v rodině víru v Boha. V tom máme my rodiče velkou zodpovědnost.

Panna Maria žádá, abychom se postili a tento půst má být každou středu a pátek o chlebě a vodě. Panna však tento půst nežádá od těch, kteří jsou velmi nemocní. Tím ovšem nemyslí jen nějaké běžné bolení žaludku nebo hlavy. Je zají-

mavé, když v Medžugorje mluvím s poutníky o postu. Každá národnost má k postu svůj vlastní přístup. Italové se mě ptají: „Jak dlouho se máme postit ve středu?“ Jako bych mohla půst zkrátit. Američané nejsou o nic lepší. Typická americká otázka zní: „Můžeme mít ráno alespoň hrnek kávy?“ Já jim na to vždycky odpovím: „Jistě, proč ne? Jenom jej musíte vypít hodně brzy, než se Panna Maria vzbudí.“

Musíte pochopit jednu věc, že Bůh je láska. Není někde vzdálen v nebi a nečeká na to, aby vás potrestal za nějaký váš přestupek. Ne, Bůh vás miluje. On také ví, co jste schopni udělat. Když například řeknete: „Tento pátek nebudu večeřet.“ Je to velká věc, to je velký pokrok. Když mi poutníci v Medžugorje řeknou: :Ode dneška, když se vrátím domů se budu postit o chlebě a vodě, každý den budu chodit na mši svatou a každý den se budu modlit růženec.“ Já jim odpovím: „Prosím vás, nedělejte to!“ Já vím, že to všechno ten člověk nemůže udělat. Takovým způsobem se to dělat nedá.

Je třeba mít v srdci touhu jít dopředu. Vezměte si jako příklad, jak Panna Maria jednala s námi. Kdaž se zjevila v Medžugorje, první věc, kterou od nás žádala bylo, abychom se modlili na kolenou sedmkrát Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci. O něco později žádala, abychom přidali pět desátků růžence a půst v pátek. A po nějaké době nás opět žádala, abychom přidali každý den dalších pět desátků růžence a později nás opět žádala o třetí růženec a půst ve středu. My vizionáři jsme doufali, že zde už přestane. To může být pro vás příkladem. Je důležité, abyste to, co děláte, dělali svým srdcem. Dnes se můžete modlit jednou Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva otci a zítra budete mít velkou touhu přidat další. Tímto způsoben porostete v modlitbě. Vždycky se můžeme lépe a lépe modlit, tak jako vždycky můžeme být lepšími lidmi. To je, co od nás Panna Maria žádá, abychom rostli ve víře a v modlitbě.

Panna Maria žádá, abychom šli nejméně jednou za měsíc ke svaté zpovědi. Říká, že na světě není muže, který by nepotřeboval měsíční zpověď. Když nám Panna Maria sdělila toto poselství, bylo to na samém počátku zjevení. Když jsem o tomto poselství mezi sebou mluvili, tak jsme si říkali: „Představte si! Panna Maria řekla,že na světě není muže, který by nepotřeboval měsíční zpověď. Ona tam nezahrnula ženy.“ Jakov k tomu okamžitě dodal: „Ano, protože vy ženy máte chodit každý týden.“

Panna Maria žádá, abychom přinesli do našich rodin Bibli. Když nám Panna Maria sděluje poselství, tak je nevysvětluje. Jako každý z vás, tak i já se musím modlit, abych je pochopila. Tak když Panna Maria řekla: „Přineste Bibli“, neznamená to, že nemáme Bibli v našich domovech, ale žádá nás jednoduše, abychom ji otevřeli a několik vět z ní přečetli, nezáleží na tom kolik, ale aby Bible byla opravdu přítomna v našich srdcích.

Co se mi nejvíce líbí v Medžugorje vám ukážu na příkladu.Toto je pro mě Medžugorje – šla jsem na Križevac. Je to, jak možná víte, dost vysoký kopec, spíše hora. Je obtížné na ni vystoupit. Byla jsem se skupinou Italů a oni nesli na svých ramenou nemocného chlapce. Nebylo to vůbec snadné a oni to dělali s úsměvem a velikou láskou. Šla jsem za nimi

a všechno pozorovala. Potom šla kolem skupina Američanů, když to viděli, vzali toho chlapce na ramena a nesli ho dál, pak přišla skupina Němců, potom Rakušanů, Poláků a tak bychom nakonec mohli říci, že ten chlapec byl přinesen ke kříži na ramenou celého světa. Nikdo z těch lidí se neptal: „kdo jsi? Odkud přicházíš?“ Oni pouze poznali bratra, který potřeboval pomoc. To je pro mě Medžugorje.

Není důležité kdo jsi a odkud pocházíš, jsi můj bratr a jestli mě potřebuješ, jsem zde pro tebe. To je, co nás Panna Maria v Medžugorje učí. Hlavní poselství, které nám touží předat je láska. Sama řekla: „Moje jméno je láska. Já jsem přišla, abych vás naučila, co jste zapomněli a to je milovat, aby vás poznali podle lásky. To je, co chci s vámi dnes sdílet a co myslím, že je nejdůležitější, abych vám pověděla.

Jedna věc je mluvit o Medžugorje zde v Kalifornii, ale něco jiného je přijít do Medžugorje a žít v Medžugorje. Vy, kteří jste byli v Medžugorje, víte, jak je to krásné, když vystoupíte na Podbrdo (hora zjevení) a když jste tam sami a vaše Nebeská Matka k vám promlouvá a vy jí otvíráte své srdce. To je něco, co vám nemohu přinést. To je něco, co musíte sami objevit v Medžugorje.

Děkuji vám, že jste mě pozvali. Děkuji organizátorům této konference. Děkuji vám všem obdivuhodným a krásným lidem, které jsem měla možnost v tyto dny potkat. Nakonec bych vás ráda požádala, abyste se se mnou pomodlili jednou Otče náš, Zdrávas Maria a Sláva Otci.

Medjugorje magazine, Spring 2009
Přeložil Karel Chrobák

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Navštivte Slovensko

Z historie Slovenska

Slovenská republika má rozlohu 49000 km² a žije zde 5,5 milionů obyvatel. Úřední řečí je slovenština. Hlavním městem je Bratislava s 500000 obyvatel. Bratislava je malebně rozložená na úpatí výběžků Malých Karpat a na okraji Podunajské nížiny, hlavně na levém břehu Dunaje. Bratislava se rozvinula z osad pod bratislavským hradem a ke konci 13.století se stala svobodným královským městem.

Ve zkratce nahlédneme nyní do dějin Slovenska a v následné návštěvě některých historických měst Slovenska náš pohled do minulosti ještě rozšíříme o další zajímavá fakta.

Slováci jsou potomky slovanských kmenů, které se v 5. a v 6.století usadily v Karpatské kotlině. V 7.století Sámova říše zahrnovala také jihozápadní oblast dnešního Slovenska. Po porážce Avarů zde vzniklo Nitranské knížectví, kde vládl kníže Pribina. Po jeho vyhnání v roce 833 - 836 se Nitransko stalo součástí Velkomoravské říše. Od 11.století bylo území Slovenska začleněno do Uherského království. V jeho rámci sice Slovensko nebylo nikdy jeho zvláštním státoprávním celkem, přesto si uchovalo etnickou a hospodářskou odlišnost. Oslabení královské moci v Uhrách ve 13.století se projevilo i na Slovensku, kde v letech 1290 až 1331 vybudoval palatin Matúš Čák Trenčianský svou fakticky nezávislou državu.

Po bitvě u Moháče roku 1526 obsadili jižní část Slovenska Turci, na uherský trůn v témže roce v osobě Ferdinanda I. usedla habsburská dynastie. Obrat, který ve válkách s Turky nastal po jejich porážce u Vídně roku 1683, předznamenal vytlačení Turků z oblasti Slovenska, které se v 17. a v 18.století opakovaně stalo dějištěm povstání uherské šlechty proti Habsburkům. Po potlačení těchto vzpour bylo Slovensko jako součást Uher v rámci habsburského soustátí.

Podmínky k samostatnosti Slovenska vznikly až za první světové války, koncepci společného státu s Čechy vyjadřovaly Clevelandská a Pittsburská dohoda. Dne 28.října 1918 byl vyhlášen samostatný československý stát. O dva dny později tj. dne 30.října 1918 se k němu Martinskou deklarací přihlásila slovenská politická reprezentace. Vztahy mezi Čechy a Slováky často komplikovaly značné ekonomické a sociální rozdíly mezi českými zeměmi a Slovenskem i doktrína „jednotného československého národa".

Ve 30.létech minulého století na Slovensku zesílily separatistické tendence, které vyvrcholily po Mnichovské dohodě 19.11. 1938 přijetím zákona o autonomii Slovenska. Pod nátlakem Německa byl 14.března 1939 vyhlášen samostatný Slovenský stát. Tento útvar zanikl na konci druhé světové války, po níž byl obnoven společný stát Čechů a Slováků.

Roku 1968 byl přijat zákon o federaci, jímž se od 1.1.1969 Slovensko stalo jednou ze dvou částí federativně uspořádaného státu.

K obnovení snah směřujících k nezávislosti Slovenska došlo po roce 1989, vyvrcholením se stalo vyhlášení nezávislé Slovenské republiky dne 1.ledna1991.

Geografie Slovenska

Většinu území Slovenska vyplňují Karpaty, které se skládají z několika pásem. Vnější pásmo tvoří poměrně mladé mořské usazeniny (flyš) při okrajích lemované vápencovými bradly, což jsou skalnaté útvary nápadně vyčnívající v krajině. Jádro soustavy vnitřních pásem tvoří staré horniny, žuly a krystalické břidlice, obklopené usazeninami vápenců a dolomitů, na jižní straně doplněné třetihorními vyvřelinami (andetity). Jako mladé pohoří mají Karpaty

Vysoké Tatry

výraznou povrchovou členitost se značnými relativními výškami. Jihozápadní část Slovenské republiky vyplňuje Podunajská nížina a východní část při přítocích řeky Bodrog Východoslovenská nížina. Celkově je povrch Slovenské republiky oblastí značných výškových rozdílů - Gerlachovský štít dosahuje výšky 2 655 m nad mořem, hladina Bodrogu při státní hranici na jihovýchodě je 94 m nad mořem.

Terén velehorského charakteru a dále terén s relativními výškami nad 600 m zabírá přes 8% rozlohy Slovenské republiky. Ve Vysokých a Nízkých Tatrách je řada jezer ledovcového původu, největší a nejhlubší je Velké Hlinkovo pleso o rozloze 20 ha s hloubkou 53,7 m v Mengušovské dolině ve výšce 1946 m.

V nižších polohách převládají listnaté lesy (dub a buk), od 800 m pak jehličnany. Pásmo holin - alpských luk se nachází ve výškách 1000 až 2300 m, holé skály porostlé lišejníky se pak nachází ve vrcholových polohách Vysokých Tater. Při jižních hranicích Slovenské republiky roste typická suchomilná vegetace stepní oblasti s určitými vlivy dokonce až ze Středomoří. Oblast karpatské květeny je svérázným celkem bohatým na endemické druhy.

Kromě běžných druhů živočichů typických pro střední Evropu se na území Slovenské republiky vyskytují i některé vzácnější druhy a to rys, vlk, medvěd, svišť, kamzík. Z ptáků především drop

stepní na jihu a orel skalní, z plazů užovka stromová, podél Dunaje dosahuje až 2 m délky.

Rozhodující část území Slovenské republiky je odvodňována Dunajem do Černého moře. Dunaj v délce téměř 150 km tvoří jižní hranici země, je nejvodnatější slovenskou řekou. Dopravní význam Dunaje překračuje hranice Slovenské republiky. Hlavní hydrologickou osu země tvoří Váh, který se vlévá do Dunaje. Malé území Slovenské republiky, asi jen 4% rozlohy je řekami Poprad a Dunajec odvodňováno do Baltského moře. Četné vodní nádrže na slovenských řekách mají význam pro letní rekreaci a vodní sporty. Mezi největší vodní nádrže patří Oravská vodní nádrž 3400 ha, Zemplínská Šírava 3350 ha a Liptovská Mara 2150 ha. Z ryb je chráněná na Oravě a horním Váhu hlavatka a ryza obecná ve vodách Dunaje.

Díky různorodým a zajímavým přírodním podmínkám, četným kulturním památkám a stále ještě živému folklóru v mnoha oblastech Slovenska má Slovenská republika ohromné předpoklady pro rozvoj cestovního ruchu.

Rozvoj cestovního ruchu na Slovensku

Turistický ruch po celý rok se soustřeďuje především do tří oblastí a to do Bratislavy, Vysokých a Nízkých Tater.

Bratislava ke konci 13.století se stala svobodným královským městem. V roce 1467 byla v Bratislavě založena univerzita (Academia Istropolitana). Po obsazení Budína Turky se v letech 1536 až 1784 stala Bratislava hlavním městem Uher. V Bratislavě v dómu Sv. Martina se konaly v letech 1563 - 1830 korunovace uherských králů. Od konce 18.století se Bratislava vedle Trnavy stává centrem slovenského národního obrození. Její rozvoj po druhé světové válce z Bratislavy učinil významné hospodářské, kulturní a vědecké centrum Slovenské republiky.

Bratislavský hrad

Trnava

Historické jádro Bratislavy je památkovou rezervací. Dominuje mu Bratislavský hrad, který byl po více než 150 letech obnoven. Část interiéru Bratislavského hradu byla restaurována v původním slohu, část byla řešena moderně. Dalšími významnými architektonickými památkami Bratislavy je už vzpomínaný gotický dóm Sv. Martina, který je postavený na místě původního románského kostela, dále je to gotická kaple Sv. Jana ze souboru Františkánského chrámu, gotický kostel bývalého kláštera klarisek s pětibokou věží, Michalská brána s barbakanem a četné paláce. Vzpomeňme alespoň Primaciální palác s barokovým a empírovým mobiliářem a se zvláště cennými gobelíny v reprezentačních sálech, letní arcibiskupský palác, Grasalkovičův palác a další.

Bratislava je sídlem řady významných kulturních institucí a zařízení. Je to Slovenská národní galerie v budově tzv. Vodních kasáren z poloviny 18.století, Slovenské muzeum, Lékárnické muzeum, Slovenské národní divadlo atd. Moderní architektura reprezentačních budov vysokých škol a jiných institucí spolu s mosty přes veletok Dunaje vytváří urbanistický celek moderního velkoměsta.

V areálu městského obvodu Bratislavy je impozantní zřícenina hradu Děvín nad soutokem řeky Moravy a Dunaje, kde byl již v 9.století významný slovanský hrad. Zřícenina hradu Děvína je oblíbeným výletním místem obyvatel Bratislavy a tvoří také zajímavou historickou kulisu mnohým kulturním akcím. Tradiční a mezinárodní význam mají Bratislavské hudební slavnosti.

Otevřením hranic po roce 1989 zintenzívněly styky Bratislavy s Vídní.

Vysoké Tatry mají příznivé klimatické podmínky pro sport, rekreaci i lázeňskou léčbu. Z klimatických lázní s dlouhodobou tradicí jsou nejznámější **Štrbské Pleso** a **Starý Smokovec.** V podhůří Vysokých Tater turisty zaujme lidová architektura a folklór především ve **Zdiaru.** Obdivovatele renesančních, barokních a klasicistních staveb zaujme historické jádro **Kežmarku. Tatranský národní park** okouzlí každého obdivovatele přírody. Návštěvnost Tatranského národního parku je tak vysoká, že je nutno tuto návštěvnost regulovat. Vysoké Tatry jsou dobře přístupné, vstupní branou je **Poprad** na důležitém železničním tahu a s nejvýše položeným mezinárodním letištěm s celoročním provozem v Evropě.

Nízké Tatry jsou vhodnou destinací jak pro letní turistiku, tak i pro rekreaci a zimní sporty. Největším střediskem zimních sportů jsou **Donovaly.** Dobře vybavenými středisky jsou **Bystrné** a **Demänovská Dolina**. Pozoruhodný je **Demänovský kras** v němž se nachází světoznámá **Demänovská ledová jeskyně.**

Demänovská ledová jeskyně

Oravský hrad

K nejkrásnějším slovenským městům s bohatou historií a s řadou architektonických památek patří **Banská Bystrica**. Ve středověku byla královským horním městem a ve 14. - 16.století Banská Bystrica ovládala evropský trh mědi. Městský hrad, zbudovaný na přelomu 15. a 16.století, tvoří dominantu památkové rezervace Banské Bystrice. Z četných gotických a renesančních domů ve městě je nejcennější a nejznámější Thurzův dům.

Při středním toku Váhu mají pro cestovní ruch dominantní význam **lázně Piešťany a lázně Trenčianské Teplice.** Mezi architektonické památky prvního řádu patří **Trenčínský hrad.** Připomínám, že na skále pod tímto hradem je latinský nápis z roku 179 - památka na římský tábor Laugaricium.

Slovenský ráj se nachází ve Slovenském rudohoří. V morfologicky členitém terénu je řada přírodních krás a zajímavostí, především jsou to krasová kaňonovitá údolí a malebné doliny. Stejně atraktivní místa jsou ve **Slovenském krasu** v jihovýchodní části Slovenského rudohoří.

V severozápadní části Slovenska turisté navštěvují **Žilinu**, dále **lázně Rajecké Teplice a zříceniny hradů Lietava, Strečno, Hričov, Súlov a Vršatec.**

Zajímavá je i oblast podél Oravy ohraničená horskými masivy, z nichž nejpozoruhodnější jsou **Roháče. Přehradní nádrž na Oravě** přitahuje vodáky a rekreanty. Kulturním střediskem oblasti je **Dolní Kubín.** V Oravském Podzámku je pozoruhodný **Oravský hrad.**

Turčianský Sv. Martin byl v období nejsilnější maďarizace centrem slovenského národního života, v roce 1863 se stal sídlem Matice slovenské. Na Národním hřbitově jsou pochováni přední slovenští kulturní a političtí představitelé této doby. V Turčianském Sv. Martinu sídlí instituce celostátního významu: Matice slovenská, Národní knihovna, Ústav pro zahraniční Slováky, Památník slovenské literatury a další.

Na území středního Slovenska turisté navštěvují **Kremnici**, kde je známá mincovna. Mince se zde razí už od roku 1329, nejproslulejší byla ražba zlatých dukátů. V krásném přírodním rámci sídlí **Banská Štiavnica.** Významným kulturním střediskem je **Zvolen.** Známé je lázeňské město **Sliač**, které k léčebným účelům slouží už od 16.století.

V historické oblasti Spiše turisté obdivují především památky. Zdejší města mimořádně prosperovala ve středověku. Středověký vzhled si také uchovalo historické jádro **Levoče,** kterému vévodí gotický kostel Sv. Jakuba, v jehož interiéru je proslulý oltář Mistra Pavla z Levoče. Tento pozoruhodný oltář je největší gotický dřevěný oltář na světě. V centru města je také zajímavá renesanční radnice. Architektonickým skvostem v této oblasti je **Spišská kapitula** (část obce Spišské Podhradie) s komplexem budov s románskou katedrálou Sv. Martina z poloviny 13.století.

Ve východní části Slovenské republiky dominující postavení mají **Košice.** Turisty navštěvované je jádro města s gotickým dómem Sv. Alžběty. Je to nejvýznamnější památka gotického stavitelství na Slovensku z roku 1508. Historické centrum města je památkovou rezervací s četnými palácí. V 15.století byly Košice třetím největším městem v Uhrách. Velký hospodářský a společenský rozvoj města nastal po druhé světové válce. K rekreaci obyvatelé Košic využívají vodní nádrž **Zemplínská Šírava.**

Vraťme se zpět na jihozápad Slovenska, do **Podunajské nížiny,** kde lužní lesy jsou rájem pro vodní ptactvo. V této oblasti se nachází četné minerální prameny např. v Dunajské Středě, v Komárně, v Patince, atd. Při severním okraji této oblasti, se nachází „slovenský Řím" - město **Trnava.** V letech 1541 až 1820 zde sídlil arcibiskup primas uherský, v letech 1636 - 1777 byla Trnava univerzitním městem. Ve městě turisté obdivují četné architektonické památky, mezi nimiž vyniká komplex barokních budov původní univerzity a akademické čtvrti. Trnava navázala na svoji akademickou tradici a je opět univerzitním městem.

Spišská kapitula

Putování po přírodních krásách a pamětihodnostech Slovenské republiky ukončíme v **Nitře,** která byla centrem Nitranského knížectví. V Nitře byl také sídelní hrad panovníků Velké Moravy. V roce 830 v Nitře kníže Přibina postavil první historicky známý kostel na Slovensku. Celá oblast okolo Nitry byla v 16. a 17.století sužována tureckými nájezdy. Kéž by na Slovensko směřovaly už jen výpravy přátel a zájezdy turistů s pohodou v duši a s mírem v srdci.

Slovenská republika nabízí turistům a rekreantům širokou škálu možností ke sportu i odpočinku. Můžete si zde zajezdit na lyžích, na kolech i na koních. Můžete na lodích podnikat sjezdy na řekách. Navštěvovat chrámy, kostely i prosté venkovské kostelíky, galerie, divadla, folklorní akce, koncerty populární i vážné hudby, anebo také noční kluby a estrády. V úctě budete sledovat panorama velehor, poklid pasoucích se oveček, krásu prostých lučních květů. Naslouchat šumu lesa, zpěvu ptáků, bublání horských potůčků. Podmaní si vás i večerní procházky živými ulicemi měst, rádi si upřímně popovídáte s domácími obyvateli při kávě či skleničce vína v některé z hospůdek. Vždyť Slovensko se může chlubit nejen krásou krajiny, půvabem lidových staveb, dřevěnými kostelíky, krásou historických měst, veselými písněmi, ale především dobrými lidmi se srdcem na dlani, pochlubit se vlídností, laskavostí, moudrostí a pohostinností svých obyvatel. Podle sociologických průzkumů ze všech národů Češi mají Slováky nejraději.

Alena Kulheimová
Česká republika

MLADÝM

Eucharistie zastavila skálu

Jsou známé případy žehnání přírody, krajiny, zvířat i rostlin. Požehnání může silně zapůsobit v případě přírodních katastrof. Dokládá to událost ze Švýcarska.

Události předcházela největší přírodní katastrofa v dějinách Švýcarska, ke které došlo 2.září 1806. Na Rossbergu v kantonu Schwyz se po dvou dnech vytrvalého deště uvolnilo 40 milionů krychlových metrů skály, která se s nepopsatelnou rychlostí zřítila do úzkého údolí přes lesy, chaty, domy, hospodářství a stáje s dobytkem. Jezero Lauerzer se zmenšilo o sedminu své původní plochy. Očití svědkové dosvědčili, že pád skalního masivu vyvolal vlnu o výšce 20 metrů, která s sebou strhla všechny budovy a cesty kolem jezera. O život přišlo 457 lidí, byly zničeny 4 kostely a více než 100 domů a 220 stájí. Celé vesnice zmizely pod nánosem 10 - 50 metrů vysoké vrstvy kamení. Dnešní Goldau bylo zcela znovu zbudováno na vzniklých ruinách. Ale v dalších desetiletích trvaly starosti a napětí, že Rossberg se dá znovu do pohybu a další lavina způsobí nové neštěstí.

Dobová kresba zachycující tragickou událost 2.září 1806

Takto vypadá hora Rossberg dnes.
Sesuv 40 milionů metrů krychlových skály je dodnes dobře patrný.

Strach velice vzrostl v obci Steinen v zimě 1873, když se nad ní začala posouvat zem a obrovské masy kamene hrozily, že opět zasypou úrodnou krajinu. Lidsky ani technicky nebylo možno nadcházející katastrofu zadržet. Tváří v tvář hrozbě vložili obyvatelé všechnu důvěru v Boha. Tehdejší farář Annen, provázený obyvateli obce, nesl za ustavičného deště Nejsvětější svátost až k nejnebezpečnějšímu místu a z něho vrch Rossberg požehnal. A „putující" vrch opravdu doslova uposlechl a okamžitě se zastavil! A tak se mohli obyvatelé vrátit do svých příbytků, protože jim už nehrozilo žádné nebezpečí.

Od té neděle, kdy farář Annen s důvěrou požehnal skalní masiv, se už vrch nepohnul. Zázrak požehnání Nejsvětější svátostí potvrdil jeho nástupce Schnürigen v dopise ze dne 12.ledna 1894.

Maria Hessele,
Eucharistische Wunder zu aller Welt,
Christiana Verlag

Tak jako se na jaře někde vyrojí včeličky...

aneb Jak jsem si hledal v Americe práci

Tak jako se na jaře někde vyrojí včeličky, i mě se vyrojil v hlavě tento příběh a nebyl to příběh maličký.

Začalo to, když jsem přijel v roce 1957 z Brazílie do Clevelandu. Ucházel jsem se o práci v General Electric, ale nebyl jsem přijat, protože tenkrát pracovali na nějaké vojenské zakázce a já jsem nebyl shledán jako spolehlivý, neboť jsem se narodil v komunistické zemi – v Československu. Rozeslal jsem tedy do různých firem 500 dopisů, že jsem v Americe a že umím to a to, a že věřím, že bych byl platnou silou v jejich podniku a že by mě mohli zcela jistě potřebovat. Nazpět jsem dostal 499 odpovědí: „Těší nás, že jste v USA, ale s lítostí Vám sdělujeme, že Vás nepotřebujeme. Přejeme Vám hodně štěstí." Pouze jediná kladná odpověď mi nabízela místo, ovšem ve Venezuele, a já jsem se zrovna do Jižní Ameriky vracet nechtěl. Toužil jsem po českém krajanském životě ve Spojených Státech.

Náhodou jsem se dozvěděl, že firma Gibson – Homans hledá chemika. Tatelefonaval jsem tam a ředitel výzkumu mě pozval na pohovor. Nebyl jsem tam sám. Již tam seděli dva další. Na tom prvním jsem poznal, že je Žid, neboť měl na hlavě černou „gomulku". Dozvěděl jsem se, že právě graduoval na Case – Western University. Ten druhý byl vysoký snědý a hned nám hlásil, že má PhD z chemie. Tedy pěkná konkurence. Nedalo se však nic dělat. Místo jsem potřeboval, a tak jsem vydržel čekat na ředitele výzkumu Erica Wormsera. I přesto, že proti Židům nic nemám, usoudil jsem podle jeho jména, že to bude Žid. A když se objevil muž s velkým nosem a vlasy měl rezavé jako liška a velké ploché nohy, že by ho nepřijali ani jako dobrovolníka do Cizinecké legie, řekl jsem si: „No nazdar, ten vypadá jako náš bývalý rabín z Jičína, který zemřel v Terezíně." Ale doufal jsem, že zde to bude jiné, a že si Eric Wormser vybere jednoho z nás podle kvalifikace, ale přesto jsem mu moc nevěřil.

Eric Wormser pozval nejprve toho novopečeného chemika dolů do továrny, aby zjistil, jaké má znalosti o strojích. Hledali totiž chemika, který by dovedl recepturu nových produktů přizpůsobit z malých laboratorních podmínek na průmyslovou výrobu ve velkých míchačích o objemu čtyři tisíce galonů a zároveň někoho, kdo by dovedl vycházet s dělníky, aby velcí černoši, kteří u míchačů pracovali, nešli hned do stávky, kdyby se jim něco při výrobě nového produktu nelíbilo. Druhý, kdo byl ředitelem výzkumu na prohlídku provozu pozván byl ten snědý PhD z Indie, ale z toho jsem neměl moc strachu. Pověst o nich šla po celém světě, že dovedou sedět celé hodiny u psacího stolu, ale že do provozu se nehodí.

Když přišla řada na mě, hned jsem si všiml, že továrna byla čistá a stroje taky. Vedoucím provozu byl veterán, chlap jak hora a měl všechno pod kontrolou. Později jsem se dozvěděl, že to byl mnohonásobně vyznamenaný parašutista. Když mě Eric dovedl na plošinu odkud se do těch velkých míchačů čerpaly oleje, různé tekutiny a různé druhy sypkého materiálu a titánia a azbestových vláken, hned jsem se ho zeptal, jak dlouho dělají ve stejném míchači stejný produkt. Erik mi odpověděl, že neví, že na to mají v kanceláři člověka, který vše plánuje. Eric se zeptal, proč se o to zajímám. Odpověděl jsem, že když má podnik dobrého plánovače a nemění často výrobu různých produktů ve stejném míchači, že je podnik výdělečný, ale když dělníci musejí často čistit a připravovat míchače na jiný produkt, ztrácejí čas a také hodně seškrabaného materiálu, který se musí vyhodit a to jsou velké ztráty. Řekl jsem mu, jak jsme to dělali my v Brazílii u italské firmy Pirelli. Eric k tomu neměl již žádný komentář, jenom, že se mě na něco zeptá ještě v kanceláři. Když jsme přišli do Ericovy kanceláře, seděli tam ti dva a ten s tím PhD, s malýma brejličkama a turbanem na hlavě vypadal jako Hurvínek. Myslel jsem si, že když se hraje hymna, jestli ten turban sundává. Eric mi nedal již žádné otázky, a tak jsem měl dojem, že jsem si to sám pokazil tím, že jsem mu říkal, jak jsme to dělali my v továrně Pirelli. Zakončení bylo strohé, že nás uvědomí do tří dnů, koho vybral za nového chemika.

Protože bylo před polednem, vzal jsem to do Sokolského sklípku, kde byl správcem Karel Fišer, který vařil jako doma u maminky. Karel mně povídá: „Jseš nějak smutnej, co se stalo?" Když jsem mu řekl, že jsem měl pohovor na místo chemika, a že tam byli ještě dva kandidáti, tak že nevím, jak to dopadlo. Karel mi řekl, že jsem měl vzít toho Erica k němu do sklípku, a že by mu něco nalil do hlavy a to místo by bylo moje. Zasmál jsem se tomu, i když mi do smíchu moc nebylo.

Nedovedete si představit, jaké bylo moje překvapení, když hned druhý den mi telefonovala sekretářka z Gibson – Homans, že se mnou chce mluvit její šéf Eric. Navrhl jsem jí, aby mi to řekla ona sama, že mi to místo chemika nedali. Na co mi to má říkat její šéf Eric. Sekretářka se zasmála a řekla mi, že mi nic říkat nemůže, ale že mi gratuluje. Byl jsem moc rád, protože to byla vyhlášená společnost, kam bylo dost těžké se dostat. Všichni zaměstnanci, kteří tam vydrželi, po několika letech dostávali také podíl ze zisku, jako nějací akcionáři, aniž by si museli akcie kupovat. To tedy bylo něco, co jsem v Americe nečekal.

Teď když jsem měl stálé zaměstnání, vzpomněl jsem si na maminku. Když jsem v mládí domů přivedl nějaké děvče a z legrace jsem mamince řekl, že s touhle se ožením, maminka, která mluvila dost obrazně, mi na to odpověděla: „Až budeš mít travičku, budeš moci mít kravičku." Tak travičku jsem teď měl a za rok jsem se oženil. Vždyť už mi taky bylo 33 let. Vzal jsem si rozenou Američanku, ale českého původu, která perfektně mluvila česky. Vždyť také když jsem ji poznal, hrála a řídila česká divadla na Brodway v Clevelandu, Co na tom, že byla vdova. George Washington si také vzal vdovu.

V Gibson – Homans se mi líbilo. Byl jsem tam zaměstnán 30 let. Pracoval jsem na celonárodním projektu jak eliminovat a nahradit azbestová vlákna v umělých stavebních hmotách, protože azbest způsoboval rakovinu u lidí, kteří s ním přišli do styku. Chvála Bohu, i přesto, že jsem byl po celou dobu 30 let stále ve styku s azbestovými vlákny, tuto zhoubnou nemoc jsem nedostal, a tak jsem mohl pracovat na plné obrátky na tom, jak tuto výbornou, ale škodlivou surovinu nahradit. Azbest je ohnivzdorný a materiálům, do kterých je přimíchán, dává pevnost a trvanlivost. Pracovali na tom všichni chemici z mnoha Amerických chemických podniků jako o závod a nakonec jsem zvítězil já z malé české vísky, který pil jen vodu a nezvykl si ještě na whisky. Rázem jsem se stal známým po celé Americe. O tom však někdy jindy. Prostě v Gibson – Homans se mi líbilo a proto jsem neměnil zaměstnání, i přesto že mě přetahovaly jiné firmy.

Můj šéf Eric Wormser, který byl již v té době viceprezident pro výzkum a produkci, byl vážný člověk, ale fair-play.Druhý viceprezident byl Bill Painter a ten měl na starosti odbyt. Byl to veselý a vtipný mladý člověk. Dopoledne v 10 hodin o přestávce se u něho ve velké kanceláři sešli prodejci a vykládali si anekdoty. Ale ten, kdo je uměl vyprávět nejlépe byl Bill Painter. Protože věděl, že jsem také veselý člověk, pozval mě jako jediného ze všech úředníků a chemiků, abych chodil na kávu do jeho kanceláře. Všichni podřízení se museli smát z povinnosti i tehdy, když se mu někdy nějaká anekdota nepovedla. Prostě vždy tam kraloval on, ale byla s ním psina. Jednou jsem si řekl, že ho musím taky nějak doběhnout. Jak se to stalo?

Měli jsme vánoční večírek pro všechny zaměstnance a jejich rodiny. Moje žena Jarmila tam šla poprvé. Den před tím jsem šel k Billu Paintrovi a řekl mu, že mám jednu prosbu, že moje manželka Jarmila moc nemluví a nerozumí anglicky, jestli by na ni mohl mluvit hodně pomalu. Bill řekl „OK, nic se neboj." Když jsme potom přišli na večírek, Bill Painter jako viceprezident všechny vítal u dveří, a když jsem vstoupil se svou ženou, spustil Bill velmi pomalu: „How are you, Mrs. Hronadka?" Jarmila se na něj podívala (já jsem se raději hned ztratil z parády) a odpověděla mu plynule a perfektně anglicky. Bill zrudl a zeptal se Jarmily, kde se narodila. Když mu odpověděla, že zde v Clevelandu, Bill zařval: „Kde je ten pacholek? Já ho zabiju!" Samozřejmě, že se hned všichni viceprezidentu Billu Paintrovi smáli, jak jsem ho doběhl.

Lubomír Hromádka

Vyhrávala kapela

Za mých mladých let mělo naše město Jičín v Českem ráji nejlepší a největší dechovou kapelu v kraji. Byla to Jičínska kapela mládeže. Všichni byli odchovanci vojenských muzikantů 22.pěšího pluku. Také náš kapelník Antonín Melíšek byl bývaly dlouholetý vojenský kapelník 22.pluku. Nebylo tedy divu, že kapela mládeže měla vojensky šmrnc čili ráz a že byla nejenom velmi oblíbená, ale byla schopná hrát i náročnější skladby. Kapela byla zvaná do všech okolních i vzdálenějších měst jako do Lomnice a Jilemnice, Liberce a Jablonce a dokonce i do Prahy, kde jsme hráli ve velkém sále v Lucerně. Pochodovali jsme na Václavském, náměstí okolo sochy sv.Václava, na Starém městě a dokonce hráli na vyjížďkové lodi na Vltavě.

Pryč však jsou tyto krásné zážitky dnů, měsíců a roků a teď mohu vzpomínat jen trochu. Vzpomínám obyčejně na Nový rok, když se divám na "Rose Bowl" parádu z Pasadeny z Kalifornie. To víte, něco tak krásného jsme nikdy neměli. Neměli jsme alegorické vozy posázené růžemi a různými krásnými květy jako mají při té parádě v Pasadeně. Neměli jsme ani krásné jezdecké koně nebo dokonce tolik velikých kapel s majoretkami, ale měli jsme něco,co jsem nikdy v Pasadenské parádě neviděl. Měli jsme koníka, který táhl na dvojkolce velký buben a na něm seděl vždy mladý kluk.

Odkud ten koník pocházel nevím, ale vím, že jsme k němu přišli čirou náhodou. Jednou když jsme pochodovali městem a hráli při nějaké slavnosti, najednou se k nám připojil malý mlékařský koník i s vozíkem a bandaskami s mlékem. Do koníka, který ještě před chvílí měl hlavu skloněnou jakoby spal, najednou vjel nový život. Vztyčil hlavu i uši a vesele vyšlapoval za naší kapelou. To bylo haló! Kluci, kteří poslouchali kapelu, poskakovali okolo koníka a poplácávali ho po šíji a po zádech, a tak jsme s velkou slávou vjeli na hřiště S. K. Jičín, kde byla ta slavnost. Celé to veselí nám nezkazil ani stařičký mlékař, který přiběhl celý udýchaný, že ten koník patří jemu. Nakonec, když viděl, jak ten koník má rád muziku a že zvedá nohy i když jsme hráli pochod na místě, řekl že nám koníka zadarmo dá.

Naštěstí otec jednoho našeho kamaráda muzikanta byl popelář. Jičínští popeláři měli pár pěkných koní a tak se nabídli, že se nám o koníka budou starat a také ho krmit. Dvojkolku pro velký buben i s parádním postrojem a velkým červeným chocholem jsme dostali od bývalé vojenské hudby 22.pěšího pluku. Popeláři nám vždy koníka pěkně vyhřebelcovali, kopyta namazali kolomazí a zapletli i hřívu, že nebylo divu, že se náš koník stal miláčkem všech, kluků z Jičína i okolí, kteří se nějak domluvili, že vždy jeden z kluků na něm mohl sedět, když jsme pochodovali a hráli.

A tak se nakonec koník, který jistě před nacistickou okupací patřil nějaké vojenské hudbě, vrátil tam, kde to měl nejraději, k hudbě. A tak nejenom naše dechová hudba, ale i malý koník rozdávali radost dětem i dospělým po mnoho let.

Když tak vzpomínám na naši kapelu, připomněl mi můj přítel Miloš Stehlík z Jičína, syn mého učitele na křídlovku, který sám je výborný muzikant, jednu příhodu, která se nám stala s kapelou v Praze. Já jsem byl v té době zástupcem kapelníka Antonína Melíška a při pochodech městem jsem vodil kapelu. Když bylo zapotřebí, hrál jsem sóla na křídlovku. Abych měl při pochodu ruce volné a mohl držet taktovku, vozili mi křídlovku v podvozku dvojkolky na velký buben. Když jsem ale měl hrát sólo na křídlovku, s velkou hrůzou jsme zjistili, že jak dvojkolka s mou křídlovkou v podvozku drkocala po pražských ulicích a jejích „kočičích hlavách", všechny šroubky z křídlovky vypadaly a ztratily se, a tak jsem měl tenkrát po hraní. Jinak ale v Praze bylo všechno na jedničku. Koncert v Lucerně sponzorovaný kapelníkem Kmochovy kolínské hudby Aloisem Vlasákem měl velký úspěch. Dirigoval jsem jak začátek, tak závěr koncertu a kapelník Antonín Melíšek dirigoval ty těžší skladby. Mám na všechno krásné vzpomínky.

Ještě jednou jsem si všechno ve staré vlasti po mnoha létech zopakoval se „Staročeskou dechovkou" z Independence z Ohio, když jsme se v roce 1994 vypravili do Kolína na Kmochův hudební festival.

Lubomír Hromádka

Jičínská kapela mládeže pochoduje kolem sochy sv. Václava v Praze

Remain in the Space of My Hands and Give Me Yours

Max Otto once wrote: "Along the upper reaches of the Ohio where the foothills of the Allegheny Mountains hem in one of America's beautiful streams, you sometime awake at daybreak to find that a heavy mist has obliterated the landscape leaving only a narrow circle of the landscape dimly visible about you.

"When this happens you resign yourself to the weather and wait for a change— or you may do what you have on hand with the best cheer you can muster, calling to the neighbor whose shadowy form you can see, though you cannot be sure what he is doing.

"If you keep busy, the mist rises. You see the river rolling on toward the Mississippi. Then you see the opposite shore, the houses of the city, the taller buildings, the towers of the schools, the steeples of the churches highest of all.

"Slowly the mist climbs the hills, hangs for a little like a torn veil on the summit, then vanishes, disclosing a blue sky. And the work you began in the fog you continue in the sunlight."

I do not know when it first began. I do know that it has not ended, nor will it.

What I have learned, from the Scripture, is this: "No one takes this honor upon himself but only when called by God." (Heb 5:4) I am still learning what it means for me 43 years after ordination. "And the work you began in the fog you continue in the sunlight."

What I vividly remember about ordination was the seemingly endless touch of the "laying on of hands," as though I was being connected, in that gesture, to the entire Church past, present, and future.

At the Chrism Mass in Rome in 2006, Pope Benedict XVI said it this way, "Therefore, let us again reflect on the signs in which this sacrament was given to us. At the center is the very ancient gesture of the imposition of hands, with which He took possession of me saying: 'You belong to me.' But along with this, he also said: 'You are under the protection of my hands. You are under the protection of my heart. You are kept in the palm of my hand and because of this, you find yourself in the vastness of my heart. Remain in the space of my hands and give me yours.'

"...The Lord has placed His hands on us and now He wants our hands so that they will become His hands in the world." The "call" comes from God Himself. I am always a priest. Jesus wills to be priest through me. All is grace. I am grateful to keep saying yes.

Pray that the voice of Jesus can and will be heard by men who are being guided by the Good Shepherd through the gate of intimacy and trust to share in the one priesthood of Jesus Christ.

Pray for us, your priests, who must continually respond to Jesus, the Good Shepherd, who is for each of us, the gate to a precious life of service.

Pray for us, your priests, that we may not forget that, while we are to lead God's chosen people, we ourselves also must enter through him, the gate, for a more abundant life.

Pray for us, your priests, that we may accept ourselves as the Good Shepherd's beloved, whom he loves tenderly from the gate of his cross, the entrance to his resurrection.

Pray for us, your priests, that none of us will go "astray like sheep, each following his own way," (Is 53:6), but that we will always enter the gate of our shepherd and guardian of our souls.

Let us pray for one another.

By Fr. John Slampak, STL
The Observer May 15, 2009

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Vyšehrad, an ancient Prague Citadel: Legend and Reality

A popular historical legend recounts a momentous occasion where the mythical duchess Libuše, co-founder of the Přemyslid dynasty, standing on the cliff of Vyšehrad foretells the glorious future of the city of Prague. Certain old Bohemian chronicles relate that this event took place in the year 723. Libuše's prophecy: "I see a large city whose fame reaches the stars" gained greatest acceptance during the 19th century period of National Revival. Numerous Czech artists found inspiration for their works from the heroic characters featured in Královodvorský Manuscript. The universally admired Czech composer, Bedřich Smetana, created his monumental opera Libuše, impressive tableaux based on the scenes from the glorious era of the early Přemyslids. His grand cycle of symphonic poems "My Fatherland" (Má vlast) begins with "High Castle" (Vyšehrad) whose opening chords became an instantly recognizable musical signal of the Prague radio station. Many Czech painters, including Mikuláš Aleš, have portrayed Libuše and Vyšehrad in their oeuvre. There are 4 sculptural groups from Czech mythology created by Josef Václav Myslbek, originally placed on the Palacký bridge but badly damaged on Ash Wednesday of February 14, 1945, during an unfortunate air raid of American bombers. After the restoration of these statues they were placed on the Vyšehrad grassland left vacant by the demolition of an outdated armory.

After acquiring a solid reputation as the first residence of early Czech rulers and held in high esteem by most Czech historians, it seems rather iconoclastic, even sacrilegious to reveal that in reality the establishment of the Prague Castle (Hradčany) predates the foundation of Vyšehrad by at least a century. Present day archeological excavations at Hradčany confirmed that this bastion was constructed in the second half of the 9th century while Vyšehrad was founded on the opposite bank of the Vltava River perhaps as late as the mid 11th century.

Previous archeological explorations proved that ancient people lived on the site of the present city and its environs long before the founding of the Prague hill fortress. In the early Stone Age primitive tribes avoided the Vltava river basin since frequent flooding threatened the hunters and their preys so that they sought safer places on surrounding hills. Evidence of this theory was found in stone tools and weapons discovered in a broad semi – circle to the west of Prague. The earliest traces of tribal culture point toward the hills of today's Šárka Park being settled in Paleolithic period. The Prague territory became permanently settled only in the Neolithic period. Primitive people who made linear pottery founded several other temporary settlements mainly to the north of the Prague Castle, at present day Dejvice and Bubeneč and it is remarkable that they survived the Bronze and Iron Ages. During the Roman period these were the most developed settlements of ancient Celtic and Germanic tribes. During the 5th century A.D. the Slavic tribes drifted into the Prague region and settled here as agriculturists, living side by side with the original inhabitants. When the center of these settlements shifted to Prague Castle these earlier colonies gradually vanished.

The first historically documented Czech ruler, Prince Bořivoj, founded the first Christian church consecrated to the Virgin Mary on the site of a former pagan shrine. The foundations of this early church were discovered as late as the 1950's. Bořivoj's single-naved church was soon replaced by his son Spytihněv (1050-1061) who began to rebuild the main church in Prague, the Rotunda of St.Vitus into a Romanesque basilica completed by his brother Vratislav (1061 – 1092) who was granted the title of the Bohemian King by Emperor Henry IV for his help in the campaign

J. V. Myslbek: "Libuše and Přemysl" (1889-97)

for the investiture of Pope Gregory VII. Vratislav was crowned in the bishop's church at the Prague Castle in 1085 and thereafter ruled as Vratislav I, King of Bohemia. Before that he had begun to build up Vyšehrad as a new residence of the royal rulers due to lasting disputes with his younger brother Jaromír, the Bishop of Prague, with whom he was unwilling to share his residence at the Prague Castle.

Vratisalv had a stone palace built at Vyšehrad along with the Basilica of Saints Peter and Paul. He also founded a chapter (kapituła) at this site, subordinated directly to Rome. The main church at Vyšehrad stood where today we see the Neo-Gothic building from the early 20th century. There were several other churches built at this location, namely St. Laurence basilica, a church of St. Clement and the rotundas of St. John the evangelist and that of St. Martin. Of these only the cemetery rotunda consecrated to St. Martin still stands there today after a complete restoration in 1878.

We shall further explore the history of Vyšehrad in the next issue of Voices of the Nation.

Tony Jandáček

Photo on back page: Vyšehrad today

